

สามัคคีจากคู่ทุกข์คู่ยาก

พระธรรมสังฆมหาราชา (หลวงปู่จักษ์ วิฑฺฒนโม)

วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

ภรรยาเห็นใจสามี สามีเห็นใจภรรยา คู่กันมีอะไรก็ทุกข์ยากร่วมกัน
สามัคคีกันในครอบครัว รับรองท่านจะอยู่กันจนกระทั่งตายจากกัน

สถาบันครอบครัว เป็นสถาบันหลักที่มีความสำคัญต่อทุกชนชาติ ในสังคม พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม ได้เทศนา ชี้แนะแนวทางอันประเสริฐ ในการดำเนินชีวิตภายในครอบครัว สำหรับชีวิตคู่ “สามี-ภรรยา”

ความเข้าใจในบทบาท หน้าที่ของชีวิตคู่ ทั้งในสภาวะสุขและสภาวะทุกข์ ร่วมกันได้นั้น จะช่วยส่งเสริมสภาวะกายและใจ เป็นแม่แบบที่ดีต่อลูก และผู้ที่อยู่ร่วมในสถาบัน ให้เกิดสันติสุขสืบต่อไป ดังคำกลอนบทที่ว่า

จุดเริ่มต้นครอบครัวมีตัวตั้ง	จากร่วมหวังครองคู่ของชายหญิง
เติบโตเต็มด้วยรักภักดีจริง	ทำทุกสิ่งร่วมกันฉันท์อยู่กิน
ช่วยเริ่มทำเริ่มหามาก่อสร้าง	เริ่มต้นวางทางคิดแห่งกิจสิน
คือคู่ทุกข์คู่ยากอยู่อาจณ	ไม่ดูหมิ่นถ้อยที่ด้วยวาจา
เป็นสามีนี้ต้องมีหน้าที่	ดูแลศรัทธาได้ไม่กังขา
ตัวแม่บ้านต้องตรึกไม่นิกา	ความนอกลาหรือกล่าวออกบอกความใน
เร่งทำดีเลี้ยงบุตรจุดกันเข้า	พึงใจเอาให้ศีลดีมีวันไหว
สามีหนึ่งภรรยาหนึ่งได้พึงใจ	ครอบครัวไสร้อยสุขทุกเข้าเย็น

วณิษฐา วีระพงศ์ ผู้ประพันธ์

คณะผู้จัดทำหนังสือเล่มนี้ได้เล็งเห็นความสำคัญที่จะรวบรวมคำสั่งสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญในเรื่องนี้ มาถ่ายทอดต่อให้ผู้มีหน้าที่เป็นสามีและภรรยาทั้งหลายได้อ่าน เพื่อให้ตระหนัก ในความรู้และรายละเอียดย่อย เพื่อประโยชน์สูงสุดต่อตนเองและครอบครัวสืบต่อไป

หากมีข้อผิดพลาดประการใด ทางคณะผู้จัดทำขอโศกนาฏกรรมต่อครูบาอาจารย์ และผู้อ่านทุกท่านมา ณ ที่นี้ด้วย

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

คำนำ

๑

๑. ข้อควรรู้และข้อแนะนำ

๖

หาแม่ที่ดีให้กับลูก

๖

ภรรยาคิดว่าสามีไม่ดี สามีคิดว่าภรรยาไม่ดีบาปหรือไม่

๗

ด่าสามี/ภรรยา ทำร้ายสามี/ภรรยา เป็นกฎแห่งกรรม

๘

พูดดีเข้าใจง่ายพูดร้ายเข้าใจยาก

๙

สามี/ภรรยาดีก็เชื่อ ไม่ดีอย่าเชื่อ ร้ายที่สุดคือเชื่ออะไร

๑๐

ยกยอกเงินภรรยาเป็นบาปไหม

๑๑

หญิงใจเด็ดแค้น อาฆาต พยาบาทสามี ตายไปต้องเป็นผีดิบ

๑๓

ตายด้วยโทษะเป็นอย่างไร

๑๕

สามีภรรยาฆ่ากันเพราะเหตุใด

๑๗

อิสสระหมายถึงอะไร

๑๗

ภรรยาแฉ่ส่วนกุศลให้สามีได้

๑๘

สามีภรรยาที่เป็นคู่ทุกข์คู่ยาก คู่ลำบากนั้นมีน้อยมาก

๒๐

๒. ศิล

ศิลข้อ ๓ พระพุทธเจ้าทรงสอนอย่างไร

ผลของกรรมที่ผิดศิลข้อ ๓

หากผิดศิลข้อ ๓ ติดตัวมา ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นอย่างไร

๒๒

๒๒

๒๔

๒๔

๓. หน้าที่ที่ควรกระทำ

สันโดษ พอใจในภรรยา/สามี ของตนเอง

สามียกย่องภรรยา ภรรยาเห็นใจสามี ช่วยกันปลูกเสกลูกให้เต็ม

ครองรักครองเรือน สามีภรรยาถนอมน้ำใจกัน

สามีภรรยาควรปฏิบัติต่อกันอย่างไร

หน้าที่ระหว่างสามีกับภรรยาจะพึงสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน
(โดยย่อ)

๒๖

๒๖

๒๘

๒๙

๓๐

๓๒

๔. ปัญหา การแก้ และข้อห้าม

สามีภรรยาทะเลาะกัน แก้ปัญหาอย่างไร

สามีเจ้าชู้ เล่นการพนัน ดื่มเหล้าทำอย่างไร

สามีไม่ดูแลรับผิดชอบกิจการทำอย่างไร

สามีหายไปไม่กลับบ้านทำอย่างไร

ครอบครัวมีปัญหาอย่าหนีปัญหา

สวดมนต์ ทำกรรมฐาน มีสติจะรู้ว่าสามีไม่ซื่อตรง

หญิงสองร่างนางสองชาติ (ความรักที่ไม่เสื่อมคลาย)

ตัวอย่างกรรมฐานแก้ปัญหาภรรยาด่าสามี

๓๙

๓๙

๔๐

๔๒

๔๓

๔๖

๔๘

๕๒

๕๘

๑. บั๊ควรรู้และบั๊บนะนำ หาแม่ที่ดีให้กับลูก

ท่านผู้ชายทั้งหลาย จะหาภรรยาสวย ๆ สักคนนั้นมันไม่ยาก ขอให้
มีเงิน แต่ก็ขอเจริญพรว่า จะหาแม่บ้าน หาแม่ที่ดีของลูก จะไปหาได้ที่ไหน
แม่บ้านที่ดี แม่ของลูกที่ดี ก็หาไม่ยาก เพียงแต่ขอให้ท่านผู้ชายทั้งหลายเป็น
ผู้ชายแท้และรับผิดชอบในครอบครัว

ปัจจุบันนี้มีถึงร้อยละหกสิบที่พ่อบ้านไม่รับผิดชอบหน้าที่ในบ้านใน
เรือน เสร็จงานแล้วไปเที่ยวไปกินเหล้า กว่าจะกลับบ้านตีหนึ่งตีสอง หรือบาง
บ้านแม่บ้านก็ไม่รับผิดชอบ เที่ยวไปหาซื้อของที่โน่นที่นี่ ไม่ดูแลลูก ทำให้ลูก
ติดยาบ้ากันมาก เรื่องในบ้านทั้งหมดพ่อบ้านต้องยกให้แม่บ้าน ถ้าเกิดความ
เสียหายไม่ใช่พ่อบ้าน แต่เป็นเพราะแม่บ้านไม่ดี เป็นแม่แบบ แม่แผน แม่แปลน
ที่ใช้ไม่ได้เลย

ภรรยาคิดว่าสามีไม่ดี สามีคิดว่าภรรยาไม่ดีบาปหรือไม่

ถ้าโยมไม่เจริญกรรมฐาน กรรมไม่รู้จักสิ้น จะแก้กรรมอะไรไม่ได้ จะต่อเวรต่อกรรมให้มันยืดยาวออกไป จะไปถึงลูกหลาน ลูกหลานก็จะลำบาก กระเสือกกระสนในอนาคต ตรงนี้สำคัญ ถ้าโยมหญิง โยมชาย รู้ตัวว่าสร้างกรรมไว้กับใคร ก็ขอประทานโทษโปรดอภัยเถิดนะ ขอเจริญพรว่า ภรรยา

เคยว่าสามีหรือคิดในใจว่าสามีของข้านี้ไม่ดี เท่านั้นที่บาปนะ กระทั่งสามีไม่ได้เป็นเช่นนั้น สามีก็เช่นเดียวกัน ไปนินทาว่าภรรยาของเราไม่ดี เท่านั้นที่บาปนะ จะทำกรรมฐานไม่ได้ผลหรอก คำสามี มาทำกรรมฐานไม่ได้ผล จะได้ผลต้องอธิษฐานเสีย อภัยทาน อภัยโทษได้ผลแน่นอน ก็ขอเจริญพรฝากญาติโยมไว้ อย่าโกรธอย่าลงโทษกันเลย ให้อภัยกันเถิด หนักนิตเบาหน้อยให้อภัย

บางคนมาที่วัดนี้นานแล้ว ตั้ง ๒๐ ปี จำได้ คนมันแน่น มีงานขึ้นในวัด เขาเหยียบเท้ากัน เหยียบเท้าลงไปเท้าคนอื่นนะ เขาก็รู้ตัวว่าไปเหยียบเท้าคนอื่น เขาขอโทษครับ คนนั้นมันเมามันไม่อธิษฐาน ชกกันเลย ต่อยกันแหลกไปเลย คนที่ขอขมาลาโทษก็หนีไป เห็นไหม คนไม่มีกรรมฐาน

คนที่เจริญสติได้ เขาจะให้อภัยทุกประการ นี่ขอฝากไว้ ถ้าคนขอโทษอย่าโกรธเขาเลยโยมนะ มาขอโทษโปรดอภัย รับผิดชอบแล้ว ให้อภัยเขาเถอะ เรียกว่าอภัยทาน อภัยโทษ โกรธกันไว้ในใจทำไมเล่า พกความโกรธไว้ในใจเหมือนไฟเผาหัวใจจิตใจเศร้าหมองทำใจร้อนรน ทนไม่ไหว กินไม่ได้ นอนไม่หลับ เป็นบาป เหมือนตกนรกทั้งเป็นเลยนะ

ด่าสามี/ภรรยา ทำร้ายสามี/ภรรยา เป็นกฎแห่งกรรม

หากท่านทั้งหลายเคยด่าท่านผู้มีพระคุณ ถอนคำพูด แล้วขอขมาลาโทษเสีย ท่านจะได้ผลจากการเจริญกรรมฐานทันที เหมือนพระภิกษุต้องแสดงอาบัติให้บริสุทธิเสียก่อน แล้วมาเจริญกรรมฐานจึงจะได้ผล เช่น แม่แค้นมอยู่ที่บ้านเตาปูนได้วัดสว่าง เจริญกรรมฐานมาตั้ง ๗-๘ ปีไม่ได้ผลเพราะเรื่อง

อะไร อ้อ! แกดำสามีแก่ที่เป็นปลัดอำเภอชื่อ ปลัดเขียว แม่แถมด่าผัวเก่ง มาปฏิบัติคราวรุ่นแม่ใหญ่ บอกแม่แถมเฮีย ขอโหสิกรรมเสีย บอกดวงวิญญาณให้อุโมทนาต่อพระสงฆ์ด้วย หลังจากนั้นก็ขอโหสิกรรมให้ดวงวิญญาณรับทราบ ว่า พ่อเฮีย ฉันขอสมาลาโทษกายกรรม วิกรรมต่อดวงวิญญาณ ขอพระสงฆ์รับทราบ อุโมทนาแล้วจะถวายไฟให้ ตั้งแต่นั้นมาแม่แถมเข้าผลสมาบัติได้ เจริญกรรมฐานได้ผลวันนั้นเลย

นี่อย่างแม่แถมไม่มีเจตนาดำสามีให้เสียหาย เป็นเพราะปากมันเคยเคยถามแม่แถมด่าสามีจริงไหม จริงเจ้าคะ ฉะนั้นปากไม่ดี ชอบด่าเขา แล้วเขาก็ไม่เถียงฉันด้วย เขาเป็นลูกไล่ฉัน เหน็นทำกรรมฐานไม่ขึ้นมา ๗-๘ ปี เลยขอโหสิกรรมแล้วก็หายไป แล้วแม่แถมก็เข้าผลสมาบัติได้ นั่งได้ตั้ง ๘ ชั่วโมง แม่ใหญ่ทราบตื่นะ แม่แถมได้สิ้นชีวิตไปแล้ว ก่อนตายแกบอกอาตมาต้องไปนำศพ ทั้งที่อาตมาป่วยหนักก็ต้องไปนำศพแกลไปเมรุ แล้วแกตายอย่างไร แกตั้ง ๘๐ กว่าร่วม ๙๐ แล้วตายแบบไหน เราก็รู้ว่าแกต้องตกบันไดตาย เพราะเมื่อก่อนแกผลักผัวแกตกบันได นี่ชัดเจนไหม ผลักผัวตกบันไดผัวเลยหัวทิ่มลงไป เหน็นแหละทำให้แม่แถมต้องตกบันไดตาย ขอฝากไว้ อย่าสร้างเวรสร้างกรรมเลย

พูดดีเข้าใจง่ายพูดร้ายเข้าใจยาก

พูดกับสามีเพราะ ๆ สามีจะกลับตอนดึกตีหนึ่งตีสองก็อย่าไปว่า ต้องพูดแบบนักกรรมฐานว่า “คุณพี่ขา ดิฉันเตรียมล่ำรับข้าวปลาอาหารไว้ให้คุณพี่

แต่ป้ายสามโม่ง แต่คุณพี่กลับมาห้าทุ่ม ดิฉันก็ยังรอทานข้าวพร้อมคุณพี่”
พูดอย่างนี้ไม่ได้หรือ ให้คติธรรม พูดดีเข้าใจง่ายพูดร้ายเข้าใจยาก พูดร้ายต่อกันมันจึงเข้าใจกันยาก ไม่รู้เรื่องกันเลย ถ้าพูดเพราะ ๆ ต่อกัน จะเข้าใจง่ายและไม่มีการทะเลาะกัน อย่าเอาแต่เทคโนโลยีมาแก้ปัญหากันนัก เอาพุทธโธเอี๊ยะมาแก้ปัญหากันในปีใหม่

สามิ/ภรรยาดีก็เชื่อ ไม่ดีอย่าเชื่อ ร้ายที่สุดคือเชื่ออะไร

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า อย่าเชื่อพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงแสดงขมวดท้ายไว้ ให้เชื่อโดยเหตุผลข้อเท็จจริง ก็เชื่อตามเหตุผล ห้ามเชื่อพ่อแม่ พ่อแม่สอนลูกเป็นโจรก็อย่าเชื่อ นี่หมายเหตุแล้ว อย่าเชื่อใคร อย่าเชื่อผี อย่าเชื่อเมีย ขอบพระทานโทษเถอะ ถามด้วยความจริงใจ โยมเชื่อสามิใหม่ อ้าว ไม่เชื่อเลย นี่พูดอย่างนั้นไม่ถูก สามิดีก็เชื่อ สามิไม่ดีก็อย่าเชื่อ อาตมาเมื่อยังเป็นฆราวาส สมัยโบราณกาลก่อนยังชักผ้าให้ภรรยา นี่สมมตินะ ภูเรือนให้เสร็จ ป้อนข้าวให้เขาเสร็จ ยังอยู่กับเขาไม่ได้เลย จนต้องมาบวช นี่เห็นไหมต้องมาบวชแล้ว นี่สามิดีก็เชื่อ ไม่ดีก็อย่าเชื่อ ภรรยาก็เช่นเดียวกัน ถ้าดีก็เชื่อ พระพุทธเจ้าท่านยอดจริง ๆ เห็นไหม มีสติจึงรู้ได้ เพื่อนมี ๒ ประเภท เพื่อนดีก็ควรเชื่อ เพื่อนที่มันพาเหลวแหลกก็อย่าไปเชื่อ

แต่ร้ายที่สุดในโลกมนุษย์คือเชื่ออะไร โยมตอบได้แต่ยังอีกอักอยู่ อาตมาตอบแทน **ร้ายที่สุดคือเชื่อใจเราขณะมีโทสะ ขณะมีโมหะ ขณะมีโลภะ** โทสะ โมหะ โลภะ จริงหรือไม่ นี่เชื่อใจเราอย่างนี้ร้ายที่สุด เมื่อสองวันอาตมา

ไปเห็นมาแล้ว สามีกลับบ้าน เธอจำ ๆ ทำกับข้าวตามที่สั่งไว้หรือเปล่า แม่บ้าน
เขาทำผิดไป เขาทำน้ำพริกหวานไป เขาก็บอกว่านี่ทำให้ผมหน้อยไม่ได้หรือ
เท่า นั้นเลยโมโห เอาหม้อข้าวที่หุงสำเร็จรูปไม่มีน้ำข้าวเหนียวลงได้ถุนเลย วัน
นั้นอาตมาไปจอดรถพอดิ ใครมอะไรกัน เลยบอกโซเฟอร์ ออก ๆ บ้านนี้อะไร
กัน ไอ้โฮ เชื่อใจเราขนาดนั้น เห็นไหมนี่เสียไหมละ นี่เสียเลยนะโยม จำไว้นะ
เชื่อใจเราขณะมีโลภะ เชื่อใจเราขณะมีโทสะ เชื่อใจเราขณะมีโมหะ
เสียทุกราย เพราะฉะนั้นต้องตั้งสติก่อนจึงค่อยเชื่อ มีความหมายอย่าง
นั้น นี่ก็มีเหตุผล

ยกยอกเงินภรรยาเป็นบาปใหม่

บางคนก็มาถามอาตมาทั่วไป หลวงพ่อคะ บางทีก็สามีมามีมาถาม
หลวงพ่อกับ ผมไม่ได้บอกให้แม่บ้านรู้หรือผมยกเงินไว้ ยกเงินเอาไป ผม
ไม่ได้บอกให้รู้เลย เอาไปให้ภรรยาก็จดเงินเดือนผม ๕ หมื่น ทำงานบริษัท
ได้โบนัสมาได้เอโน้นมาได้เอนี้มา ผมก็ยกไว้ครึ่งหนึ่ง แล้วก็ให้ภรรยาครึ่งหนึ่ง
ไม่บอกให้ภรรยา รู้ ผมจะเป็นบาปใหม่ครับ ผมจะเป็นบาปใหม่ มาถามอาตมา
แล้วเคยมานั่งกรรมฐานที่นี้ด้วย เป็นผู้อำนวยการกอง บัดนี้เป็นรองปลัดกระทรวง
แล้วก็ปลดเกษียณไปแล้ว ทำงานบริษัท เขาตั้งบริษัทของเขาเอง ภรรยาไม่
ทราบ แต่อาตมาก็ถามโยมผู้ชาย ที่โยมยกไว้นั้นนะ ที่เอาไปต่างหาก เจตนา
อย่างไร โยมผู้ชายก็บอก ผมไม่ได้เจตนาอย่างงี้หรือครับ ผมก็ยก ๆ ไว้ เผื่อจะ
ใช้ส่วนตัวบ้าง ตั้งใจซื้อรถสักคัน ผมไม่ได้เอาไปไหนหรือ อาตมาถามว่าตั้ง

ใจนอกใจใหม่ ตั้งใจฉ้อราษฎร์กับภรรยาใหม่ เป่ล่าเลยครึ่งหลังพ่อ ต้องการรวมไว้แบบนี้ เพื่อภรรยาเขาขาดผมก็จะเอามาเติมให้ ถ้าเขาไม่ขาด ผมก็ขอเก็บไว้ บาบใหม่ครึ่งหลังพ่อ ไม่บาบ ถ้ายกเอาไปให้แฟน เอาไปให้คนอื่น นอกลุ่นนอกทาง นั่นอาจจะเป็นบาบได้ ถ้ายกยกเก็บเอาไว้ เพื่อเอาไว้เติมขาดเติมเกิน มันก็ไม่บาบ ไม่บาบแน่นอนะโยมนะ

ถ้าเรายังยกออกออกไป จะเอาไปฉุยฉกฉลกลาญ จะเอาไปให้คนอื่น โดยที่เห็น้อยยากมาด้วยกัน เห็นจะเป็นบาปแน่ เป็นบาปที่ตรงไหนล่ะ มันบาป ที่การเดือดร้อน เอาไปให้คนอื่นเขาทำไมล่ะ บางคนนี่ที่กรุงเทพฯ ที่โรงเรียน สวนกุหลาบ ยกยกสามี่ ยกยกแล้วเอาไปให้เพื่อน เพื่อนรักเพื่อนเกลอกัน สามี่ก็ไม่รู้ ยกยกไปเรื่อย ๆ ไปให้เพื่อน เพื่อนก็เอาไปฉุยฉกฉลกลาญ ไม่ได้ มาใช้ในครอบครัว เจตนาร้ายอย่างนี้ เห็นจะไม่ถูกต้อง เอาไปให้คนอื่นเช่นนี้ ได้อย่างไร ถ้าหากว่าจะไปให้ก็ต้องสามี่ภรรยาด้วยกัน ถ้าเราจะยกเอามาเก็บ ไว้หรือฝากธนาคารไว้ ก็เห็นจะไม่เป็น ไม่มีปัญหาอะไรเลย

โดย **เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ** เมื่อเดือนที่แล้ว โยมผู้ชายเขา มาถามอาตมา เงินเดือนให้ไม่หมด ได้โบนัส ได้เบี้ยบำนาญทางมาตั้งสี่แสนห้า แสน ผมไปให้ภรรยาแสนเดียว ผมเก็บไว้สี่แสน บาปไหมครับ เอ๊ะจะบาปอะไร ล่ะ เราไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน แต่ถ้ายกยกมาไปให้เมียน้อย เอาไปให้คนอื่น ไน้ไปให้แฟน ไปให้นักร้องเล่นซะเปล่า ๆ ก็อาจจะเป็นได้ อาจจะเป็นบาป คือเดือดร้อน ถ้าเรามีมากเกินไปตั้งร้อยล้านพันล้านไม่เดือดร้อน มันก็จะบาป หรือก็ใช้เข้าไปให้สนุก แต่จะมีความทุกข์ทนต์ มันจะบาป ขอฝากญาติโยมไว้ มีคนมาถามเยอะ ก็เห็นเจตนาดีก็คงจะไม่บาป ไม่เป็นเวรกรรมอะไรหรอกถ้า เราเก็บไว้เพื่อลูก เพื่อครอบครัว

หมึงใจเคียดแค้น อาบาท พยาบาทสามิ ตายไปต้องเป็นพิตธ

ถ้าหากว่าเป็นหมึงใจเคียดแค้นกับสามิ อาฆาตผูกพยาบาท ตายไป

ต้องเป็นผีดิบ จะไปกินเลือดของผู้ชาย เรียกว่าผีดิบ ตายไปแล้วไปฝังแล้วไม่
เน่า ขนงอกได้ คิ้วงอกได้ เล็บงอกได้ทำนองนี้ ถ้างอกยาวตามกำหนดของ
มันจะขึ้นออกมา ไปกินเลือดของผู้ชาย ผู้หญิงไม่ทำ อย่างนี้เรียกว่าผีดิบ
พิษจนได้โดยไม่ยากนัก แต่เราจะทำลายผีดิบก็ต้องเอาไปเผาเสีย ไม่ใช่ของ
ดิบของดี ไม่ใช่ว่าคนตายไม่เน่าเล็บงอกได้ ขนคิ้วงอกได้ ผมงอกได้ ก็เป็น

ผู้ใคร่ไม่ใช่แน่ เรียกว่าผิดิบส่วนใหญจะเป็นกับพวกผู้หญิง ส่วนผู้ชาย อาตมาไม่เคยพบ เคยพบแล้วในป่าเป็นแต่พวกผู้หญิง เคียดแค้นกับสามี เวลาจะตายโกรธ จิตลงนรกเป็นผิดิบก่อนอื่นใดทั้งสิ้น มีความหมายมาก

ขอเจริญพรญาติพี่น้องทั้งหลาย ได้รับทราบโดยทั่วกันนี้แหละ แม่กาหลงมีเหตุและผลตั้งแต่ต้นมาจนบัดนี้ เดียวนี้ก็ยังมียุทธฐานอยู่ที่วัดอัมพวัน พิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก

ตายด้วยโทสะเป็นอย่างไร

ตายด้วยโทสะเป็นอย่างไร สามีภรรยาสองคน เป็นนายแพทย์และแพทย์หญิง มารอพบอาตมา สามีก็เข้าใจว่าภรรยามีชู้ ภรรยาก็เข้าใจว่าสามีมีชู้ ต่างคนต่างโทษกัน อาตมาก็บอกว่า อย่าโทษกันเลยเชื่ออาตมาเถอะ คนจะตายจะไม่ยอมเชื่อ เหลือเวลาอีกชั่วโมงครึ่งจะต้องตายและตายโหงด้วย อาตมาบอกให้ทานข้าวกันก่อนนะ ทำอารมณดี ๆ ไว้ ทานข้าวแล้วค่อยไป เขาก็ไม่ทาน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ทานตั้งแต่เมื่อวาน เขาไม่เคยเจริญกรรมฐานเลย อาตมามองดู “เห็นหนอ” เกาหัวไม่มีแล้ว ต้องตายทั้งคู่ ต้องเป็นอสุรกาย เวลาจะหมดแล้ว

อาตมาก็พูดไม่ได้ ได้แต่ถ่วงเวลาให้เขาไปทานข้าว เขาก็ไม่ยอมทาน ไม่ยอมเชื่ออาตมา จำไว้เลยนะ **คนจะตาย จะไม่ยอมเชื่อ** เขาก็ขึ้นรถเบนซ์ จะขับไปนครสวรรค์ อาตมาก็เห็นว่าคู่นี้ไม่ได้กลับแน่ ต้องตายกลางทางด้วยอำนาจโทสะอย่างแรง ตายไม่ดีเลย ไม่ใช่ว่าชนตายกลางถนนแล้วไม่ดี เรามี

สถิติ ขึ้นรถได้ก็ทะเลาะกันตั้งแต่ออกจากวัด

ข้อเท็จจริงเขาไม่ได้มีชู้กันเลย เพื่อนของเพื่อนที่เป็นหุ้นส่วนกันอยู่ให้
แตก เมื่อขับรถไปถึงที่ตากฟ้า อำเภออินทร์บุรี เขาก็บอกกันว่า เอาละเรา
ตายทั้งคู่ละ อย่าอยู่เลย แล้วก็พุ่งรถเข้าประสานงากับรถซุง รถซุงยาว ๆ ชน
ก็ต้องตาย เดียวนี้ก็ยังมียืนอยู่ตรงนั้น เป็นอสุรกายดุร้ายมาก รถคว่ำตายกัน
เรื่อยเลย เราเข้าใจผิดว่า ตายตรงไหนก็ไปเชิญวิญญาณกลับถึงจะได้ ข้อ
เท็จจริงไม่ใช่ ตายด้วยอำนาจโทสะต้องอยู่ตรงนั้นก่อน ไม่ต้องสังฆทาน ถ้า
เป็นญาติก็นั่งกรรมฐานแผ่ส่วนกุศลให้ เหมือนฆ่าตัวตาย ถ้าไม่นั่งกรรมฐาน
ให้จะไม่ได้ ถ้าบุญเก่ามี ต้องหมดเวรกรรมแล้วจึงไปหาบุญ

สามัคคีรยาขำกันเพราะเหตุใด

ถ้าใครเจริญกรรมฐานจนเข้าขั้นจะรู้ได้ว่าที่เขาขำภรรยานั้น เพราะภรรยาขำเขาก่อน จิตสำนึกในวิญญูณจะบอกออกมาว่าเราขำเขาก่อน แล้วเขาจะต้องมาขำเรา ถ้าเกิดอโหสิกรรมตอนนั้นได้ ก็จะไม่มีการตามเวรตามกรรมตีรันฟันแทงกันต่อไป การทำกรรมฐานนี้ไม่ใช่เรื่องเล็ก ขอให้ท่านตั้งใจ ไม่ใช่พอเหนื่อยเข้าเมื่อยล้าเข้าก็จะเลิกไป มันจะไม่เกิดประโยชน์อะไร

อิสสระสรีหมายถึงอะไร

การที่เรามาทำกรรมฐานนี้ ก็เพื่ออิสสระสรี แต่เราตีความหมายผิด คิดว่าอิสสระสรี หมายถึงการไม่มีลูก ไม่มีสามี บางคนกลับไปจะไปเลิกกับสามี แล้วจะยกลูกให้คนอื่นเลี้ยง ต้องการอิสสระสรี มันเป็นการเข้าใจผิด อิสสระสรี ที่ถูกต้องหมายถึงการชนะใจตัวเอง ถ้าชนะใจตัวเอง ความปวดต่าง ๆ ก็จะหนีไปหมด มารร้ายเข้ามาเห็นเราเอาจริง มารร้ายก็จะแพ้ไปเอง ถ้าเราแพ้มาร มารก็จะเข้ามาครองเราเลย มารว่าอย่างไรเราก็ต้องไปกับมัน นี่แหละแพ้ใจตัวเอง

มารว่าอย่างไรเชื่อมารไปหมด ต้องต่อสู้ต่อไป ถ้าชนะใจตนเอง ทุกอย่างชนะหมด แต่อย่าไปชนะคนอื่นเขาเลย ให้ชนะตนเองก่อน เมื่อชนะตนเองได้แล้ว เรื่องชนะคนอื่นเป็นเรื่องเล็ก สามีหรือภรรยา ถ้าเราชนะใจตนเอง ไม่ว่าภรรยาหรือสามีก็ต้องยอมเรา เพราะเห็นเราเป็นคนจริง เป็น

ชายก็จริง เป็นหญิงก็แท้ เกิดความจริงใจขึ้นมา เรียกว่าชนะใจตนเอง เรียกว่าอิสระเสรี คือกรรมฐานต้องการให้ชนะใจตนเอง ทุกท่านจำไว้ ถ้าแพ้ตนเอง ทุกอย่างก็แพ้หมด จะชายก็ชายไม่ได้ ตามอารมณ์ตามใจตัวนั้นใช้ไม่ได้ การที่ให้ท่านมาปฏิบัติกรรมฐาน ก็เพื่อไม่ทำอะไรตามใจตนเอง

ภรรยาแผล่ส่วนกุศลให้สามีได้

ภรรยาแผล่ส่วนกุศลให้สามี มีข้าราชการซี ๗ คนหนึ่งรับราชการที่ จังหวัดลพบุรี แต่ตอนนี้ย้ายไปแล้ว จะไม่ขอออกชื่อ สามีรับราชการระดับซี ๘ สามีเป็นคนเจ้าชู้ เล่นการพนัน กลับบ้านเที่ยงคืนทุกวัน ภรรยาก็เสียใจ ร้องไห้ มาหาอาตมา บอกว่าสามีไปชอบเด็กสาวที่ศาลากลาง ชื่อนางสาววาสนา อาตมาก็บอกว่า “เอาละคุณนายไม่เป็นไร จะแก้ที่โยมภรรยา โยมลาพักร้อน สัก ๗ วันได้ไหม มานั่งกรรมฐาน” เขาก็มาที่นี่

พอนั่งกรรมฐานเสร็จ แผล่เมตตาทุกวัน ให้สามีมีความสุข แผล่เท่านี้ เป็นการแก้กรรม กลับไปบ้านแล้วก็ไปนั่งสวดมนต์ให้พระ สามีมาก็ไม่ว่า กระไร ไม่ชวนทะเลาะอีกต่อไป หากับข้าวให้เต็มสำรับไว้ เขาจะทานหรือไม่ ทานก็แล้วไป ทำหน้าที่แม่บ้านการเรือนอย่างดียิ่งและจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก

ขอเจริญพรว่า จะแก้บาปโดยอาพุดเรื่องนั้น อย่าไปด่าว่าสามีเจ้าชู้ เล่นการพนัน จะไม่มีทางแก้ไขได้ จะเป็นการหยิกเล็บเจ็บเนื้อ จะเหลือวิสัย อย่าไปจู้झลนัถ เดี่ยวจะกลายเป็นโรคมะเร็งและจะแก้ไขปัญหามาไม่ได้

ในที่สุดสามีก็กลับใจ เลิกเที่ยว หันมาดูแลลูกเพิ่มขึ้น มานั่งสวดมนต์

กับภรรยา และนางสาววาสนาที่ศาลากลางก็กลับมาหาคุณนายนี้ บอกว่า “คุณพี่ขาหนู ไม่มีอะไรหรอกนะ” คุณนายก็บอกว่า “ฉันไม่ว่าอะไรเธอหรอก ตามใจเธอ ฉันแค่ให้เธอมีความสุขแล้ว” เลยร้ายกลับกลายเป็นดี นางสาววาสนามีพี่ชายเป็นนายแพทย์ใหญ่อยู่อเมริกา ได้อุปการะลูกบ้านนี้ไปเรียนต่อที่อเมริกา มันช่วยกันได้อย่างนี้ แต่ไม่ได้เป็นสามีภรรยากันดังที่กล่าวแล้ว สามีบ้านอยู่สันป่าข่อย จังหวัดเชียงใหม่ ยังไม่เคยบวช ได้ปรึกษากับภรรยาว่าจะบวชที่วัดอัมพวัน เลยขออนุญาตลาอุปสมบท ๑๒๐ วัน ภรรยาพาสามีบวชได้แล้ว วิถีแก้กรรมอย่าไปผูกใจเจ็บ ให้โอกาสกรรมเสียก็จะเป็นสุขทุกฝ่าย

สามภรรยาที่เป็นคู่ทุกข์คู่ยาก คู่ลำบากนั้นมีน้อยมาก

ที่เรามาปฏิบัติธรรม ใช้ธรรมะเป็นแนวทางชีวิต ไม่มีคนอื่นช่วยท่านได้ เรามีบุตรธิดาก็ช่วยแบกหามได้ เรามีทุกข์เราก็ต้องช่วยกัน ทุกข์นอกทุกข์ใน ปวดตอปวดใจ จะตายแล้ว ลูกก็ช่วยไม่ได้ ไม่มีใครช่วย แฟนก็ช่วยไม่ได้ สามีกก็ช่วยไม่ได้ ภรรยาช่วยไม่ได้แน่ ช่วยกรรมง่ายอย่างนั้นหรือ สามีภรรยาบางบ้าน อาตมาเสียใจด้วย เป็นได้แค่เพื่อนตอนนอน ไม่เป็นเพื่อนทุกข์ เวลาทุกข์ก็หนีเลย เวลาเป็นเพื่อนแค่ตอนกินข้าว นอนติดกันแค่นั้นหรือ เวลาทุกข์ระทม ขมขื่น ไม่มีသူลูกดูเฒ่า ขอฝากไว้เพื่อนที่รักคือเพื่อนนอนเพื่อนกิน แต่เพื่อนคู่ทุกข์คู่ยากคู่ลำบากด้วยกันมีน้อย มีลำบากเหลือเกิน มีน้อยมาก

ท่านผู้ปฏิบัติธรรมที่รักทั้งหลาย โปรดตีความหมายอันนี้สักหน่อยเถิด อาตมาวิจยแล้วเห็นใจประชาชนคนไทย มากหน้าหลายตา ไม่มีเลยคู่ทุกข์คู่ยาก เพื่อนทุกข์เพื่อนยากลำบากมาด้วยกัน จูงกันไปถึงเมรุก็หายาก มีแต่เพื่อนนอนกับเพื่อนกิน เป็นคู่นอนกับคู่กินพอหรือ คู่ทุกข์คู่ยากที่เราลำบาก รักกันดีมีปัญญา สนใจด้วยชีวิตดีว่ารักกันด้วยน้ำใจ รักกันด้วยเมตตา มีบ้างไหม ท่านทั้งหลาย เจตนาทั้ง ภิกขเว กัมมัง วทามิ ก็ตาม รักกันด้วยน้ำใจและเมตตาหายาก รักกันด้วยคุณสมบัติใหม่ รักกันด้วยน้ำใจใหม่ รักด้วยความดีที่มีต่อกันหรือไม่

ในวงจรของกระแสไฟไปวกลบคุณหาร รักกันจะเกิดแสงสว่าง เพราะเพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้านเห็นใจสามี ภรรยาเห็นใจสามี สามีเห็นใจภรรยา ไม่จำต้องกล่าวแต่คู่นอนเท่านั้น เป็นคู่คิดประดิษฐ์สร้างสรรค์ คู่กันมีอะไรก็ทุกข์ยาก ร่วมกัน สามัคคีกันในครอบครัว รับรองท่านจะอยู่กันจนกระทั่งตาย กระทั่ง

ชีวิตหาไม่ นี่คือคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของอาตมา รักกันดีมีปัญญา มีที่ไหน มีน้อยมาก เดี่ยวนี้แย่มาก บอกอาตมาหลายราย กระทั่งที่สร้างสมบัติ มาด้วยกันมาแบ่งแยกแตกกันแล้ว อาตมาช่วยไม่ได้ อย่างนี้เรื่องจิตใจคน เรื่องกระแสไฟของคน ไฟมันต้องเข้ากระแสกัน ไฟ ๑๓๐ หรือ ๑๔๐ หรือ ๒๑๐ หรือ ๒๓๐ ไฟเผาไหม้ ๒ เส้น หรือ ๓ เส้น มันเป็นพยานหลักฐานของกระแส ไฟคือสมาธิภาวนา ถ้าโยมเข้าถึงจิตใจเป็นกุศลเมื่อใด โยมจะมีแต่เมตตา สามีจะเห็นใจภรรยา ภรรยาจะเข้าใจสามี ต่างครองรักกันดี มีปัญญาแก้ไข ปัญหาหนี้แหละ เพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก เพื่อนคู่ลำบากมาด้วยกันมีน้อยมาก

๒๓. กิเลส

กิลข้อ ๓ พระพุทธเจ้าทรงสอนอย่างไร

กาเมสุ มิจฉาจารย์ เวรมะณี องค์สมเด็จพระรามาธิบดีทรงตรัสว่า คนที่รักไม่ใช่เฉพาะสามีภรรยา หรือบุตรก็ดี ธิดาก็ดี คนในปกครองก็ดี ทุกคน เขาก็ห่วงหาพันทุกคนเขาก็มีความพอใจอย่าไปละเมิดสิทธิ ให้สู้ขอกันตาม ประเพณี ถ้าผู้ปกครองอนุญาตก็ใช้ได้เป็นที่ถูกใจสร้างความรักซึ่งกันและกัน อย่างนี้องค์สมเด็จพระชินสีห์ตรัสว่า เป็นปัจจัยของการมีความสุข ถ้าใน ระหว่างสามีภรรยา บุคคลอื่นเราก็ตองถือสันโดษอยู่ข้อหนึ่งว่า สามีของเขา ก็ดี ภรรยาของเขาก็ดี เป็นที่พอใจของเรา เราจะไม่ละเมิดสิทธิของสามีภรรยา ของบุคคลอื่น เพราะเป็นที่รักของเรา ถ้าทำได้อย่างนี้ก็มีความสุขในปัจจุบัน เช่นเดียวกัน...

กาเมสุ มิจฉาจารย์ การไปรุกรานความรักคนอื่นเขามีโทษมาก เขา ตามเช่นฆ่า เขาเป็นศัตรู ถ้าเป็นอย่างนี้เราก็ตองร้อนตองหนึ่หัวซุกหัวซุน หรือมิฉะนั้นก็ถูกจับลงโทษทัณฑ์ มันก็เสียสตางค์ ถ้าไม่ทำอย่างนี้เราก็ตอง หนีชาวบ้านเขา เราประกอบการทำงานปกติ ทรัพย์มันก็มีมาก หาได้ตามปกติ

ถ้าต้องหลบต้องหนีเขา หาทรัพย์ไม่ได้ก็ต้องกินของเก่าไป ถ้าไม่มีการถูกจับ
หรือพิพากษาลงโทษใด ๆ ทรัพย์สินทั้งหลายมันก็ไม่เปลือง รวมความแค่นี้
ทรัพย์มันก็สมบูรณ์ทุกประการ อยู่เย็นเป็นสุขตลอดกาลปาวसान

พลของกรรมก็พิศลข้อ ๓

กาเมสุ มิจฉาจารา ถ้าเรารู้ตัวเอง นั่งเจริญกุศลภาวนา มันจะบอกว่า อดีตชาติ ไปบู๊บู๊ฆ่าเขามา ชู้สาวนานาประการ ผัวเขา เมียเขา นานาชนิด มี ข้อคิดหลายอย่าง

มาในชาตินี้ เราก็มาลำบากลำบากในครอบครัวหาความสุขไม่ได้เลย มีสามีก็เป็นของเขาหมด มีภรรยาก็มีชู้หมด และครอบครัวต้องหย่า ทะเลาะวิวาทกัน ไม่ใช่คู่สร้างคู่สม กลายเป็นคู่วิวาทกัน และจะต้องแตกแยกหย่าร้างกันไป ถึงจะมีลูกด้วยกันแล้ว มีทั้งเขยสะใภ้แล้วก็ตาม จะต้องแยกกันไปตามกาลเวลา จากการกระทำของเราแน่นอนที่สุด บางท่านเป็นผู้ชายแท้ ๆ บู้บู๊บู๊ฆ่าผู้หญิง ทำให้เขาช้ำอกช้ำใจหลายชาติที่ผ่านมา เกิดมาในชาตินี้ต้องเกิดมาเป็นผู้หญิงโสเภณี ก่อนจะตายต้องให้หนอนกินเสียก่อน มีจริงที่จดไว้หลายราย ถ้าท่านไม่เชื่อลองไปทำดูนะ มีความหมายอย่างนี้

หากพิศลข้อ ๓ ติดตัวมา ๖๐ เปอร์เซนต์ เป็นอย่างไร

ถ้ากาเมสุ มิจฉาจารา ติดมา ๖๐ เปอร์เซนต์ ขอประทานโทษ โยมผู้หญิง มีสามีก็คนต้องเป็นของเขาหมด โยมชายมีภรรยาก็คนมีชู้หมด อาตมาไปสหรัฐอเมริกาเจอดีออกเตอร์คนหนึ่งมีภรรยา ๓ คน มีชู้หมดเลย กำลังจะแต่งงานกับคนที่ ๔ อาตมาจึงบิณฑบาตยับยั้งไว้ ให้แก้กรรมก่อน วิธีแก้คือให้มาเจริญ

กรรมฐาน ๗ วัน ๗ คืน แล้วค่อยไปมีภรรยาใหม่ มิฉะนั้นภรรยาจะมีผู้อื่น นี่
คือข้อเท็จจริงที่ได้จากกรรมฐาน ไม่ใช่ไปนั่งวัดโน้นวัดนี้ ไปสวรรค์ที่โน่นไป
นิพพานที่นี่ เป็นไปไม่ได้ ต้องเอาข้อนี้ก่อน ขึ้นอนุบาลก่อนสำเร็จประถมศึกษา
ก่อน สำเร็จมัธยมแล้วจึงไปมหาวิทยาลัยจึงจะถูกขั้นตอน

๓. หน้าทีที่ควรกระทำ

สันโดษ พอใจในภรรยา/สามี ของตนเอง

บางคนของตัวเองไม่ยินดี แต่ไปยินดีของคนอื่น เมียตัวเองไม่พอใจ ไปพอใจเมียคนอื่น ตัวตัวเองไม่พอใจ ไปพอใจตัวคนอื่น มันยุ่งยากเดือดร้อน เพราะไม่พอใจในของตัวเองนี้แหละที่สังคมเดือดร้อน พวกขาดสันโดษข้อนี้มีมาก เช่น มีเงินตัวเองไม่พอใจ ไปโกงกินของคนอื่น ตนเองมีอะไรก็ไม่พอใจ แต่ไปพอใจของคนอื่น คนประเภทนี้มีสุขใหม่ ไม่สุข เช่น เรามีร่างกาย เรามีพ่อแม่ มีพี่ มีน้อง มีประเทศ มีพระมหากษัตริย์ แต่เราไม่พอใจในสิ่งที่มีอยู่แล้ว เราจะมีสุขตรงไหน

สมมติว่ามีคนอยู่ ๒ คน คนหนึ่งพูดว่าฉันมีอะไรฉันก็พอใจ แต่อีกคนหนึ่งพูดว่าฉันมีอะไรฉันก็ไม่พอใจหมด คนสองคนนี้จะใครจะสุขกว่ากันเล่า สมมติว่าเรามีหน้าตาไม่สวย ก็บ่นว่าแม่ไม่นำเกิดเรามาอย่างนี้เลย น่าจะเกิดให้เราสวยกว่านี้หน่อย พอเจอแม่เรา แหม! แม่เราน่าจะมีความรู้มากกว่านี้ แม่เรานี้ไม่ไหว น้องเราก็ก๊แย พี่เราก็ก๊แย แย่ไปหมดเลย บ้านเมืองเราก็ก๊แย โต๊ะที่นั่งก๊แย ไมโครโฟนก๊แย น้ำกินก๊แย มีอะไรไม่พอใจไปหมด พวกนี้หาทุกข์มาใส่ตัว มีตัวก็ไม่พอใจ มีเมียไม่พอใจ มีมือไม่พอใจ มีพระไม่พอใจ มีอะไรก็

ไม่พอใจแล้วมันจะสุขตรงไหน แต่ถ้าเราพอใจก็มีความสุข เรามี เราพอ ก็ใช้ได้ มี ๑๐ บาทก็พอใจ ๑๐ บาท มีล้านหนึ่งก็พอใจล้านหนึ่ง นี่แหละท่านทั้งหลายเอ๋ย ไม่ให้ใครก็ไม่เสียหายอันใด แต่บางคนบอกว่าถ้าเรามีโรคเรื้อนจะไปพอใจโรคเรื้อนหรือ ก็โรคเรื้อนมันไม่ใช่ของของเรา โรคเรื้อนมันมาอาศัยเรา เราไม่ให้มันอยู่เอง ไม่ใช่ของเรา สิ่งไหนเป็นของของเรา เราพอใจสิ่งนั้นเราก็มีความสุข ถ้าเราพอใจเราก็มีความสุข เรามีเท่าไรก็พอใจเท่านั้น นี่แหละแม้เรามีสันโดษตัวเดียวก็มีความสุขแล้ว เช่นในวันนี้ ท่านทั้งหลายจะไปอยู่ไหนจะมีความสุขไหม จะมีอะไรบ้าง เราก็นึกเอา

สามียกย่องภรรยา ภรรยาเห็นใจสามี ช่วยกันปลูกเสกลูกให้ดีขึ้น

ถ้าท่านได้กรรมฐานแล้ว ท่านจะไปปลูกลูกให้ดีขึ้น เสกลูกให้เป็นงาน จะพูดกับลูกก็เพราะ ไม่ดูไม่ต่ำลูกต่อไป และเป็นภรรยา แม่บ้านแม่เรือนที่ดี จะไม่ด่าเสียดสีสามีเลย สามีก็เห็นใจภรรยา จะไม่ว่าเสียดสีภรรยาเช่นเดียวกัน ยกย่องภรรยา ชูตส่าห์เลี้ยงลูกตั้งหลายคน และยังเอาใจใส่สามีอย่างดีด้วย ภรรยาก็เห็นใจสามี หาเงินหาทองมากมายไว้ในครอบครัว ผู้ที่รู้จริงอย่างนี้ต้องเจริญกรรมฐาน

ครองรักครองเรือน สามีภรรยาคนอบอุ่นใจกัน

ขอให้มีความอดทนต่อการครองรักครองเรือนภายในครอบครัวระหว่างสามีภรรยา รู้จักยับยั้งชั่งใจ รู้จักถนอมน้ำใจกันอย่าทะเลาะกัน อาตมาขอบิณฑบาตตั้งแต่นานแล้ว นกนินทาหน่อยให้อภัยกันระหว่างสามีภรรยา มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นก็ค่อยพูดค่อยจาพากัน ถ้าเป็นผู้เจริญกรรมฐาน ต้องอดทน ภรรยาว่าอย่างไรสามีต้องนิ่ง สามีว่าอย่างไรภรรยาก็อดทนนิ่ง ต่างคนต่างนิ่งอดทนดูสิจจะมีเรื่องราวใหม่ พูดดีเข้าใจง่าย พูดร้ายเข้าใจยาก ถ้าพูด

ดี ๆ เพราะ ๆ เอาอกเอาใจกันนะ เจ้าคะ เจ้าขา วาจาดีมันจะทะเลาะกันไหม
จะไม่ทะเลาะกันเลย สามีกก็เอาใจภรรยาด้วย ภรรยาเขาก็เห็น้อยากต้องเอา
ใจลูกเอาใจผู้หาอาหารให้รับประทาน

สามีกก็ต้องเห็นใจเขาบ้าง สามีเห็นใจภรรยาต่างคนต่างเห็นใจกันมี
ปัญหาอะไรเกิดขึ้นก็ค่อย ๆ พูดจากันหาเหตุผลหาต้นหาปลายตกลงกันด้วย
สันติวิธี ด้วยการเจริญกรรมฐาน โกรธหนอ โกรธหนอ ถ้าสามิด่าภรรยาก็
บอกว่า โกรธหนอ โกรธหนอ อย่าด่าฉันหนอ อย่าด่าฉันหนอ เพราะฉันนั่ง
กรรมฐานหนอ ฉันไม่โกรธหนอ และต้องเอาอย่างนี้แหละตกลงกันด้วยสันติ
วิธีดีกว่า อย่าเอาแพ้ชนะกันเลย วิธีการอย่างนี้ทำให้บรรยากาศในครอบครัว
อบอุ่น สามีภรรยาจะได้อบอุ่นใจ และถ้าภรยานั่งเจริญกรรมฐานได้แล้วแม่
เมตตา สามีเขาจะชอบสาวแก่แม่หม้ายก็โปรดอนุโมทนาาร่วมกัน อย่าไปหึง
ไปหวงเลย พวกไปหึงไปหวงนี้ไม่ใช่หนักกรรมฐาน จะไม่อบอุ่นในครอบครัว
เขาจะชอบใครก็อนุโมทนาทำได้ไหม ถ้าทำได้ขออนุโมทนาด้วย

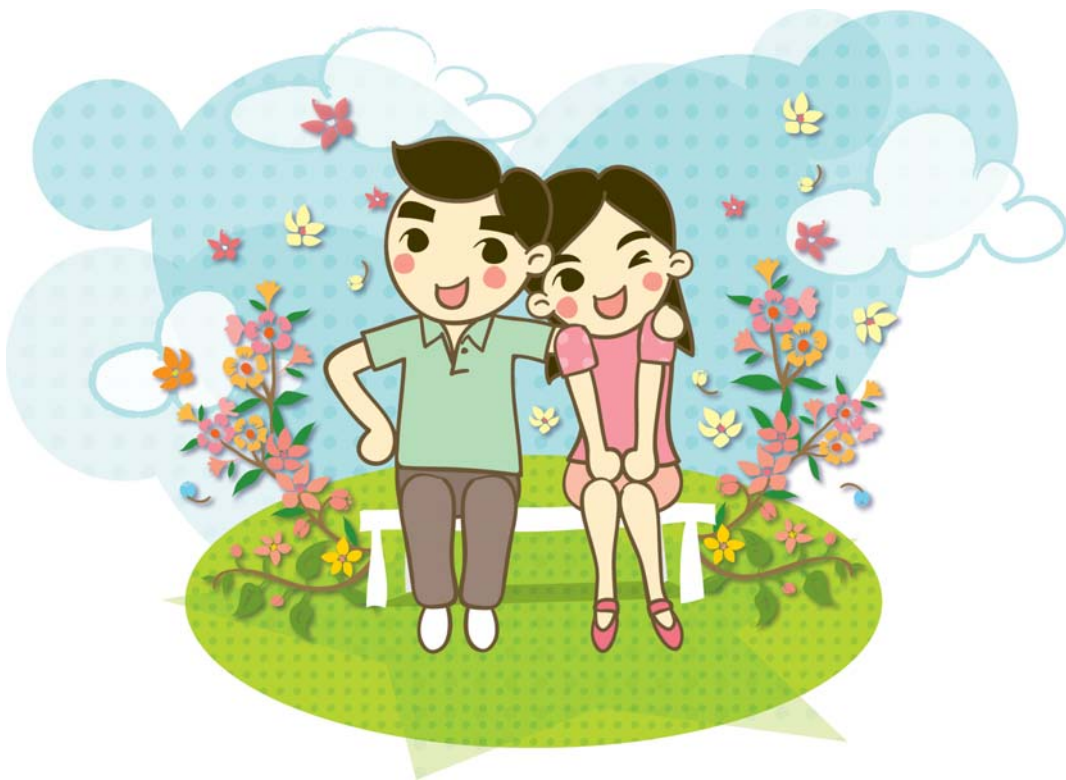
สามีภรรยาควรปฏิบัติต่อกันอย่างไร

สามีเป็นคนที่ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากิน สร้างเนื้อสร้างตัว ให้เป็น
หลักฐาน ชื่อตรงต่อภรรยา ไม่นอกใจ เห็นอกเห็นใจภรรยา ไม่เที่ยวเตร่ฟุ้งเฟ้อ
จงรักภักดีต่อภรรยา ภรรยาประพฤติดี รู้จักเก็บหอมรอมริบ รู้จักใช้จ่าย ไม่
เที่ยวเตร่ฟุ้งเฟ้อ จงรักภักดีต่อสามี อยู่ในฐานะเป็นแม่ศรีเรือน สามีกก็รัก เป็น
แม่บ้านการเรือนเคหะศาสตร์เห็นอกเห็นใจกัน อาตมาคิดว่าสามีต้องรักแน่

ความดีนั้นใครหาไว้ประดับประคองตัวได้

ท่านเจริญกรรมฐาน ท่านจะเห็นอกเห็นใจ ต่างคนต่างประพฤติดี
ปฏิบัติชอบต่อกัน จากกรรมฐานโดยมีสติสัมปชัญญะรับรองได้ผลแน่คือ ศีล
สมาธิ ปัญญา นี่แหละย่อมจะเป็นเสน่ห์ชวนให้รักใคร่ ความดีเป็นเสน่ห์ คน
เราเมื่อได้ปลูกรักได้แล้ว ความรักนั้นแหละจะบันดาลให้สิ่งที่ต้องการต่าง ๆ

อย่างที่ท่านว่าไว้ว่า “จะปรารถนาสิ่งใดไม่เกินนัก เอาความรักแลกได้ดังประสงค์” ตัวอย่าง เช่น ลูกประพาศดีฟอแม่มเยอมจะโปรดปราน ต้องการอะไรฟอแม่มจะพูนหัวให้อย่างไม่เสียตาทเดียว จริ่งหรือไม่ประการใด อาตมาสอนเด็กเหลือเกิน ต้องการให้เดินไปข้างหน้าอย่างนี้

หน้าที่ระหว่างสามกับภรรยาจะพึงสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน (โดยย่อ)

กุลบุตร กุลธิดา เมื่อมีอายุถึงปลายปฐมวัยหรือย่างเข้าสู่มัชฌิมวัยสมควรเป็นผู้ใหญ่มีเชื้อสายสืบวงศ์สกุลได้แล้ว บิดามารดาหรือผู้หลักผู้ใหญ่ย่อมไฝฝืนที่จะจัดแจงให้ออกเหยาออกเรือน มีภรรยาหรือสามีตามประเพณีนิยม มารดาบิดาได้สงเคราะห์บุตรธิดา ให้มีศีลมีธรรมอันงามและมีการศึกษาที่ดีแล้ว มาถึงตอนนี้ย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องสงเคราะห์บุตรธิดาให้ได้ภรรยาหรือสามีที่มีศีลมีธรรมอันงามสมควรกัน

อันกุลบุตรกุลธิดาผู้มีศีลมีธรรมอันงาม เมื่อไปได้ภรรยาหรือสามีที่เป็นคนไม่มีศีลไม่มีธรรม ก็เหมือนเทวดาไปอยู่ร่วมกับซากศพ ไม่สมควรกันเลย ถ้าได้ภรรยาหรือสามีที่มีศีลมีกัลยาณธรรมเสมอกัน ก็เหมือนเทวดาอยู่ร่วมกับเทวดา อนึ่งถ้าหากคู่สามีภรรยาหวังที่จะครองชีวิตด้วยความสุขในชาตินี้และพบกันอีกในชาติหน้า ก็ต้องเป็นผู้มีศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญาเสมอกันจึงจะสมหวัง

สมเด็จพระบรมศาสดาได้ตรัสสรรเสริญคู่สามีภรรยาที่สมควรแก่กันไว้ว่า ทั้งคู่มีศรัทธา รู้ถ้อยคำเสียงมเจียมตนเลี้ยงชีวิตโดยชอบธรรม คู่ผัวเมีย

นั่นเป็นผู้กล่าววาทะที่น่ารักแก่กันและกัน ย่อมเป็นผู้มีประโยชน์มีความเจริญ
ยิ่งนัก ความผาสุกย่อมบังเกิดปรากฏขึ้นตามกัน **กุลบุตรเมื่อได้ภรรยาแล้ว
ก็มีหน้าที่ที่จะต้องสงเคราะห์ภรรยาของตน กุลธิดาเมื่อได้สามีแล้ว ก็
มีหน้าที่ที่จะต้องอนุเคราะห์สามีของตนเช่นเดียวกัน** หน้าที่ที่ทั้งสองจะ
พึงกระทำแก่กันและกันนั้น สมเด็จพระบรมศาสดาได้แสดงแก่สังคาลกมณพ
มีความว่า

สามีพึงบำรุงภรรยาผู้เป็นทิศเบื้องหลังด้วยสถาน ๕ อย่างคือ

๑. ด้วยการยกย่อง
๒. ด้วยการไม่ดูหมิ่น
๓. ด้วยการไม่ประพาดินอกใจ
๔. ด้วยการมอบความเป็นใหญ่ให้
๕. ด้วยการให้เครื่องแต่งตัว

**ภรรยาผู้เป็นทิศเบื้องหลัง อันสามีพึงบำรุงด้วยสถาน ๕ อย่างแล้ว ย่อม
อนุเคราะห์สามีด้วยสถาน ๕ อย่างคือ**

๑. ย่อมจัดการงานบ้านให้เรียบร้อย
๒. ย่อมสงเคราะห์ญาติมิตรของสามีด้วยดี
๓. ย่อมไม่ประพาดินอกใจสามี
๔. ย่อมรักษาทรัพย์สมบัติที่สามีหามาได้
๕. ย่อมขยันไม่เกียจคร้านในกิจการทั้งปวง

ในทิศทั้ง ๖ ที่ทรงแสดงแก่สังคาลกมาณพ คือ

๑. ทิศเบื้องหน้า ได้แก่บิดามารดา
๒. ทิศเบื้องขวา ได้แก่ครูอาจารย์
๓. ทิศเบื้องหลัง ได้แก่บุตรภรรยา
๔. ทิศเบื้องซ้าย ได้แก่มิตรสหาย
๕. ทิศเบื้องล่าง ได้แก่บ่าวไพร่
๖. ทิศเบื้องบน ได้แก่สมณพราหมณ์

ที่ตรัสว่า ภรรยาผู้อันสามีบำรุงด้วยสถาน ๕ อย่างนี้แล้ว ย่อมอนุเคราะห์สามีด้วยสถาน ๕ อย่างนั้น ดูเหมือนจะทรงแสดงว่า สถาน ๕ อย่างอันเป็นหน้าที่ของภรยานั้น เป็นผลแห่งการบำรุงของสามี คือภรรยาจะกระทำต่อเมื่อได้รับการบำรุงจากสามีแล้ว แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ **หน้าที่เหล่านั้นทั้งสองฝ่ายจะต้องทำพร้อมกันไป ไม่ต้องรอให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดกระทำก่อน** ทางที่ดีควรรีบกระทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดโดยไม่พัก ไม่ต้องคำนึงว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะกระทำหน้าที่ของเขาหรือไม่ ในบาลีพระสูตรนี้ที่ทรงแสดงหน้าที่ของสามีก่อน แล้วจึงทรงแสดงหน้าที่ของภรรยา โดยอาการประหนึ่งว่าเป็นผลแห่งการกระทำหน้าที่ของสามีนั้น ก็เพราะทรงแสดงแก่สังคาลกมาณพผู้เป็นบุรุษจึงมุ่งแสดงหน้าที่ของสามีเป็นสำคัญ แต่ถ้าผู้รับพระโอวาทเป็นสตรี พระองค์ย่อมทรงมุ่งแสดงหน้าที่ของภรรยาเป็นสำคัญอย่างเดียวกัน

ขอสารกด้วยพระสูตรหนึ่งในปัญจกัณฑ์ตระกูล แสดงโดยย่อว่า อัครมหาเศรษฐีผู้เป็นน้องแห่งเมณฑกเศรษฐี กระทำมงคลเพื่อส่งนางกุมารีหลายคนไปสู่สกุลสามี ได้อาราธนาพระพุทธเจ้ากับพระภิกษุรวมเป็น ๔ องค์ด้วยกันไปรับภัตตาหารในนิเวศน์ของตน ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสวยแล้ว อัครมหา

เศรษฐี ได้กราบทูลขอให้ประทานพระโอวาทแก่เหล่านางกุมารีที่จะส่งไปสู่สกุลสามี

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสสอนกุมารีเหล่านั้นว่า กุมารีทั้งหลาย

๑. เพราะเหตุนั้นแล เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้ว่า “มารดาบิดา ผู้ปรารถนาประโยชน์ หวังเกื้อกูลอนุเคราะห์ด้วยความเอ็นดู ยกให้สามีใด เราทั้งหลายจักตื่นก่อน นอนทีหลังสามีนั้น คอยรับใช้ปฏิบัติให้เป็นที่พอใจเขา พุดคำไพเราะต่อเขา” เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้แล

๒. เพราะเหตุนั้นแล เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้ว่า “ชนเหล่าใด เป็นที่เคารพของสามี คือบิดา มารดา หรือสมณพราหมณ์ เราทั้งหลายจักสักการะ เคารพนับถือบูชาชนเหล่านั้น และต้อนรับท่านเหล่านั้นผู้มาถึงแล้ว ด้วยอาสนะและน้ำ” เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้แล

๓. เพราะเหตุนั้นแล เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้ว่า “การงานเหล่าใดเป็นการงานในบ้านของสามี คือการทำผ้าขนสัตว์หรือผ้าฝ้าย เราทั้งหลายจักขยัน ไม่เกียจคร้านในการงานเหล่านั้น จักประกอบด้วยปัญญาเป็นเครื่องพิจารณา อันเป็นอุปายในการงานเหล่านั้น สามารถทำได้” เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้แล

๔. เพราะเหตุนั้นแล เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้ว่า “เราทั้งหลาย จักรู้การงานที่คนในปกครองภายในบ้านสามี คือทาส คนใช้ หรือกรรมกร ว่าทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ จักรู้อาการของคนเหล่านั้นที่เป็นไข้ว่า ดีขึ้นหรือทรุดลง และจักแบ่งปันของกินของใช้ให้ตามส่วนที่ควร” เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้แล

๕. เพราะเหตุนี้แหละ เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้ว่า “เราทั้งหลาย จักรกษัตริย์ผู้ครองสิ่งที่มีหามาได้ จะเป็นทรัพย์ ข้าว เงิน หรือทองก็ตาม จักไม่เป็นนักเลงการพนัน ไม่เป็นขโมย ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่ล้างผลาญทรัพย์สมบัติ” เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้แล

กุมารทั้งหลาย มาดูคามประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้แล หลังจากตายแล้ว จะเข้าถึงความเป็นผู้อยู่ร่วมกับเทวดาชั้นนิมมานรดี

ท่านแสดงอาการที่สามีพึงสงเคราะห์แก่ภรรยาอีกบางประการ คือ การให้ การกล่าวคำที่น่ายก และประพฤติประโยชน์อันเป็นไปโดยถูกต้อง ท่านชี้การให้เสบียงอาหารในวันอุโบสถ การให้ดูนักชัฏทั้งหลาย การทำงานคลไ่นวันมงคล และการแนะนำพร้าสอนในประโยชน์อันเป็นไปในปัจจุบันและในภพเบื้องหน้า กุลบุตรผู้สงเคราะห์ภรรยาด้วยประการดังกล่าวมานี้ ชื่อว่าประพฤติธรรมของสามีย่อมจะได้รับความสุขในปัจจุบัน อันเกิดแต่ความซื่อตรงจงรักของภรรยา ความยกย่องสรรเสริญของประชุมชน และจะได้รับประโยชน์เกื้อกูลเป็นผลต่อไปในสัมปรายภพ ทั้งยังจะได้รับความนอบนบของเทพยดา

มีเรื่องในบาลีว่า ท้าวสักกเทวราชมีพระราชประสงค์จะเสด็จพระราชอุทยาน ขณะทีเสด็จลงจากเวชยันตปราสาทย่อมทรงทำอัญชลีนอบน้อมทิตทั้งสิบ พระมาตลีเทพบุตรเห็นพระอาการดังนั้น จึงทูลถามเป็นใจความว่า พระองค์ทรงนอบน้อมใคร ท้าวเธอเมื่อจะตรัสบอกมาตลี จึงตรัสพระคาถา มีความว่า ดูกรมาตลี **คฤหัสถ์เหล่าใดเป็นผู้กระทำความดี มีศีลเป็นอุบาสกพอเลี้ยงภรรยาโดยธรรม เรานอบน้อมคฤหัสถ์เหล่านั้น** พระมาตลีได้สดับพระราชดำรัสเช่นนั้นแล้ว เมื่อจะนอบน้อมแก่คฤหัสถ์เหล่านั้นบ้าง จึงได้กล่าวคาถามีใจความว่า **ข้าแต่พระवासพผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงนอบน้อมชน**

เหล่าใด ชนเหล่านั้นนับว่าเป็นผู้ประเสริฐในโลกโดยแท้ แม้ข้าพระองค์
ก็ชอบบ่นอ้อมชนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงบ่นอ้อมอยู่ดังนี้ ฝ่ายกุลธิดา
ผู้เอาใจใส่อนุเคราะห์สามีโดยสถาน ๕ อย่างดังได้แสดงมาแล้วนั้น ก็ได้
ชื่อว่าประพบัติธรรมของภรรยาย่อมจะมีความสุข อันเกิดแต่ความยกย่อง
นับถือ ความซื่อตรงและเมตตาปราณีของสามี และยังจะได้รับการยกย่อง
สรรเสริญของประชุมชน ที่จะได้ผลต่อไปในชาติหน้า

เมื่อสามีภรรยาต่างประพบัติธรรมของตนอยู่เช่นนี้ ก็จะอยู่ด้วยกัน
โดยความสุข สมกับคำสรรเสริญว่า **เทวดาอยู่ร่วมกับเทวดา** ทั้งคู่มีธรรมเสมอ
กันต่างจะไม่มีใครความกินแหนงแคลงใจในกันและกันในชาตินี้ หากจะมีความ
ปรารถนาที่จะได้กันอีกในชาติหน้า ก็คงสมปรารถนาไม่ต้องสงสัย สมด้วย
พุทธภาษิตที่ตรัสแก่บิดามารดาของกุลมาณฑ ความว่า ดูกรคนดีทั้งหลาย
ถ้าคู่สามีภรรยาหวังที่จะเห็นกันในทิฏฐธรรม (ปัจจุบัน) และที่จะพบกันใน
สัมปรายภพไซ้ ทั้งคู่พึงเป็นผู้มีศรัทธาเสมอกัน มีศีลเสมอกัน มีจาคะเสมอกัน
มีปัญญาเสมอกัน เขาเหล่านั้นย่อมจะเห็นกันในทิฏฐธรรม และย่อมจะพบกัน
ในสัมปรายภพ ดังนี้คู่สามีภรณานั้น ชื่อว่าอยู่เป็นสุขตามโลกียวิสัย เป็นผล
แห่งความประพบัติธรรมดังกล่าวมา สมด้วยสุภาษิตที่ตั้งเป็นกระพุ้งข้างต้นว่า
ธมฺมจารี สุขํ เสติ ผู้ประพบัติธรรมย่อมอยู่เป็นสุข ด้วยประการฉะนี้

๔. ปัญหา การแก้ และข้อห้าม

สามัคคีธรรมทะเลาะกัน แก้ปัญหาอย่างไร

สามัคคีธรรมเหมือนกัน ไม่ใช่สามมี ทำให้เราเลวหรือภรรยาทำให้เราเลว เราทำตัวเองมันถึงเลว ถ้าเราทำดีแล้ว มันดีตามไปหมดอย่างที่ธรรมบอกไว้ ถ้าเรามีกรรมฐานแล้วจะได้ผลมาก **ร้ายมาอย่าร้ายตอบ เขาไม่ดีมาจงเอาความดีไปแก้ไข คนตระหนี่ให้ของที่ต้องการใจ คนพูดเหลวไหลเอาความจริงใจเข้าไปสนทนา** ข้อนี้ยังแก้ได้ แต่เราไม่มีธรรมแก้ไขปัญหาชีวิตไม่ได้ แก้ปัญหาครอบครัวก็ไม่ได้ สามัคคีธรรมทะเลาะกันตลอด สามมีเจ้าชู้สามมีเล่นการพนัน ภรรยาที่ดีก็ต้องพึ่งกรรมฐาน แม่เมตตาให้สามมีเป็นคนดี ให้เลิกสุรายาเมา ให้เลิกเล่นการพนัน เลิกเจ้าชู้ แล้วเขาก็เข้าบ้านเราเอง นี่ตรงนี้อุปสรรคสำคัญ ถ้าท่านทำได้ จะไม่มีอุปสรรคเลย แต่ท่านปลงไม่ตกเลย

ถ้าเราเจริญกรรมฐาน มันปลงตก มันก็มีสติสัมปชัญญะในการแก้ไข ปัญหาชีวิต ชีวิตนี้คืออะไรกันแน่ และเกิดมาเพื่ออะไร อะไรเป็นความแน่นอนในชีวิต ไม่มีอีกแล้ว มีแต่ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หากความแน่นอนไม่ได้เลย ตั้งใจทำอย่างนี้ให้มันได้อย่างนี้ มันก็ไม่ได้ตามที่ตั้งใจ มันก็เปลี่ยนแปลง อย่าไปเสียใจกับมันเลย อนาคตอย่าจับให้มัน อย่าค้นให้ตาย จะผิดหวังจะเสียใจ

ไปตลอดชีวิต เพราะฉะนั้นทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้ ไม่แน่นอน เราตั้งใจว่า
เขาจะเอาเงินมาให้เราวันนี้คืนกันไว้แล้วนัดกันไว้อีก แต่มันมีความจำเป็นเขา
มาให้เราไม่ได้ เขาบอกพร่องหรือเขาว่ามันติดขัด มันก็ไม่ได้เงินมาในวันนี้ นี่
แหละถ้าเราปลงไม่ตกตัดสินใจโดยไม่มีสติสัมปชัญญะ เราก็คงเสียใจและผิด
หวังต่อไป เราก็ต้องเตรียมการของเราไว้ทั้งหมด พร้อมทุกอย่างที่จะเตรียมการ
โดยมีสติสัมปชัญญะ

สามีเจ้าชู้ เล่นการพนัน ดื่มเหล้าทำอย่างไร

สามีเจ้าชู้ เล่นการพนัน ดื่มเหล้า ไม่ต้องไปตาม อย่าไปตาม เกลียด
ยิ่งเข้าใกล้ รักยิ่งออกห่างไกล เกลียดเขาก็แค้นเมตตา อย่าไปเกลียดเขา แค้น
เมตตา เกลียดออกไป รักเข้ามาแทนที่ สร้างความดีต่อไป เดี่ยวเขาก็เลิกไป
เอง แต่เราไปคิดว่าสามีไม่ดีอย่างนั้น ไม่ดีอย่างนี้ ข้อเท็จจริงดูตัวเราเอง
เถอะ เรามานั่งกรรมฐานดูตัวเราว่า เราดีไม่พอหรืออย่างไร มันจะบอกกฎ
แห่งกรรมออกมาชัด อย่าไปด่าสามี อย่าว่าสามีเจ้าชู้

เขามาเล่าให้อาตมาฟังทั้งนั้น ลูกไม่ดี สามีไม่ดี ตัวเองดีคนเดียว
อาตมาบอกให้มาเจริญกรรมฐาน ไม่พูดกับใครเลย จะรู้เอง ปรากฏว่า เดิน
ร้องไห้มาหาแล้วบอกว่า ฉันไม่ดีเองหลงพ่อ นั้นจับจุดได้แล้ว คือกฎแห่ง
กรรม ถ้าตัวดีจริงดังเขาว่าแล้ว สิ่งทั้งหลายดีทั้งบ้าน ดีทั้งลูก ดีทั้งสามี ขอ
ฝากไว้ด้วย

ถ้าสามีดีแสนจะดี ภรรยาไม่ดี บ้านนั้นเอาไว้ไม่ได้ เพราะภรณานั่น

เป็นแม่ใหญ่ แม่บ้านสำคัญว่าพ่อบ้าน พ่อบ้านจะเที่ยวไปงานสังคมข้างเขา เราเอาลูกไว้ให้ได้ ตั้งสติอารมณ์ ชวนลูกสวดมนต์ไหว้พระ เดี่ยวพ่อเขาก็กลับมาเอง ขอฝากไว้ นี่คือการแก้กรรมด้วยการกระทำ

ไม่ใช่เอาความร้ายไปแก้ความร้าย เขาร้ายมาอย่าร้ายตอบ เขาไม่ดีมาจงเอาความดีเข้าไปแก้ไข คนตระหนี่ให้ของที่ต้องการ คนพูดเหลวไหลเอาความจริงใจเข้าไปสนทนา ถึงจะแก้ได้ ไม่ใช่เหลวไหลต่อเหลวไหลด้วยกัน สนทนากัน สามิไม่ดีถมภรรยาไม่ดีอีก เลยต่างคนต่างแก้กรรมกันไม่ได้ อยู่ด้วยกันไม่ได้แน่นอน แก้ปัญหาไม่ตก

สามีนี่ดูแลรับผิดชอบกิจการทุกอย่างไว้

อดทนต่อไปนั่งกรรมฐาน มาเจริญกรรมฐาน ๕ วัน อดทนทุกอย่าง กลับไปนี่ หลวงพ่อหนูจะสู้ต่อไป ถึงสามีไม่มาช่วยดูแลหนูก็จะจัดการด้วยตนเอง บัดนี้บริษัทห้างหุ้นส่วนจำกัดดีขึ้นเยอะแล้ว มีบริวารมากมายก่ายกอง แต่สามีไม่เอาไหนเลย นี่ก็ได้อะไรจากกรรมฐานให้อดทน ทำให้เกิดปัญญาแก้ไข ปัญหา สามารถจะดูแลได้ถึง ๕ คน เข้ามหาวิทยาลัยได้ เป็นผู้หญิงแม่บ้าน มั่นมีตัวอย่างมากมาย แต่เราจะอดทนได้หรือไม่ได้มันอยู่ที่ใจแล้ว ถ้าใจไม่สนใจตัวเองนะก็มันสงสัยที่เกิดมาเสียชาติเกิด ไม่มีความสนใจตัวเองแต่ประการใด ต้องทนทุกข์ทรมานก่อน

บางคนกำพร้าพ่อกำพร้าแม่ อยู่กับน้ำ ต้องอดทนทุกอย่าง ลำบาก ลำบากทำงานอดทนไปเป็นลูกจ้าง ไปเรียนหนังสือ บัดนี้มีเงินมีทองมากมาย กายกอง นี่กำพร้าพ่อแม่แต่เล็ก พ่อแม่ตายหมดเพราะอะไรรู้มั๊ย รถชนตาย พ่อแม่ตายทั้งคันรถ เลยก็ต้องอาศัยน้ำอยู่ตลอดรายการ บอกหลวงพ่อกะ หนูกำพร้าพ่อกำพร้าแม่มา พ่อแม่ตาย บอกเป็นอะไรตายละหนู พ่อแม่ถูกรถชนตาย ขับรถไปพ่อเป็นคนขับแม่นั่งคู่ หมดเลยตายหมดทั้ง ๒ คน พ่อก็ตาย แม่ก็ตาย บอกว่าหนูนึกเอาตัวไม่รอดแล้ว น้ำก็เลยรับเลี้ยงต่อไป ก็ดูแลเรียนหนังสือ เจียมตัว เจียมตนว่าพ่อแม่ไม่มี กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เล็ก ๆ บัดนี้กิจการงานใหญ่โตมากเลย น้ำนั้นก็เป็นคนดูแลเป็นที่พึ่งของเขามาจนบัดนี้ นี่แหละก็ได้จากขันติความอดทน

สามีหายไปไม่กลับบ้านทำอย่างไร

บางคนก็มาถามอาตมา หลวงพ่อคะนั่งกี่วันผัวจะกลับบ้าน อ้อ มานั่ง
เก้าวันหรือนี่ มีครูอยู่ที่สกลนคร ผัวหายไปสามปีสี่ปีไม่กลับบ้าน มีลูกอยู่สาม
คนจะไม่ได้ซื้อ พ่อผัว แม่ผัว ชายที่ได้เป็นร้อยล้าน แล้วก็เอาไปก็ร้อยล้าน
ไม่รู้ หายไปเลย เข้าใจว่าไปโดนคนทุบตาย พระหมอดูก็แน่ บอกว่าผัวตายแล้ว
พ่อแม่ก็ทำบุญ ๗ วันแล้ว ๑๐๐ วัน แล้วเรียบริ้อย แต่ครูคนนั้นเดินทางมาจาก
สกลนคร มานั่งกรรมฐานที่วัดนี้ ๒ ครั้ง บอกนี้เราสอนเองมานี้เดินจงกรม ๑
ชั่วโมง ไม่ได้ดีอย่าหยุดนะ เดินอย่างนี้ อย่างนี้ ยืนหนออย่างนี้ แล้วก็นั่ง ๑
ชั่วโมง ไม่ได้อย่าหยุดนะ เดินอย่างนี้ ยืนหนออย่างนี้ แล้วก็นั่ง ๑ ชั่วโมงอย่าง
ต่ำ ไม่ใช่สิบนาทียี่สิบนาที ไม่เอา ตายให้มันตายจะได้รู้กัน นั่งให้มันถึงจริง
ซิ มันถึงจะซึมออกมา เข้าไม่ถึงทำความดียังไม่ได้ขึ้น แบบโบราณท่านว่าไว้
อาตมาจำได้มาจนบัดนี้ตอนเป็นเด็กไว้ผมเปีย พระท่านเทศน์ **มีบ้านต้องมี
ครัว มีหัวต้องมีผม ผู้หญิงต้องมีนม ขนมห้อมมีไส้ ไม่ไผ่ต้องมีใบ ดันให้
มันถึงที่ ทำความดีให้มันถึงขึ้น** โยมไปสอนลูกมั่งซิ หมั่นจดหมั่นจำ หมั่น
จำหมั่นจด สิ่งใดงามอย่าได้งด หมั่นจดหมั่นจำเป็นตำรา ตอนที่อาตมาอยู่
ประถมสอง นี่ท่องประถมจรรยาได้หมด ถึงได้มาพิมพ์หนังสือพัฒนาคำกลอน
สอนจิตพัฒนามารยาทไทย ให้สอนสั่งในชั้นมหาวิทยาลัย

แล้วครูคนนั้นก็นั่งแผ่เมตตาให้สามี ไม่เชื่อว่าผัวตาย แต่พ่อผัวแม่ผัว
ทำบุญแล้ว ให้พระหมอดูนะเอาไปหาให้เจอไปเปล่า ๆ ขอฝากแม่บ้านไว้ด้วย
อย่าไปเชื่อหมอดูนะ

คุณคนนี่บอก หลวงพ่อ หนูตัดกังวลได้เป็นสมาธิแน่ ที่หลวงพ่อบุญ
ไม่กังวลกับสามีแล้ว ตัดขาดไปแล้ว ไม่กังวลแน่ หนูมีแต่สมาธิจิตด้วย จะ
ตั้งใจเลี้ยงลูก ๓ คนนี้ให้เป็นใหญ่เป็นโตต่อไปให้จงได้ ตามที่หลวงพ่อบุญ
หนูทำได้แล้วแผ่เมตตาแผ่ส่วนกุศลไปให้สามี จะอยู่แห่งหนตำบลใด ขอให้
สามีปลอดภัย ในโลกมนุษย์และสัมปรายภพกายเบื่องหน้าสืบไป ไม่ต้องไป
ระลึกชาติ ทำบุญก็เห็นเดี๋ยวนี้ ทำบุญถ้าไม่ได้ด้วยความตั้งใจแล้วมันจะไป
เอาชาติไหน ชาตินี้ก็ไม่ได้ ชาติหน้ามันจะได้หรือ ขอฝากไว้อย่างนี้

เมื่อภรรยาไม่มีกังวล สมาธิเกิดดลบันดาล เมื่อแผ่เมตตาและอุทิศ
ส่วนกุศลให้สามีถึง ก็ปรากฏว่าสามีได้เงินแล้วหอบหิ้วไปกับทหารเข้าไปเมือง
กัมพูชาไปตั้งบริษัทกับญี่ปุ่น กับคนไทยและกัมพูชาเข้าหุ้นด้วย รวยมหาศาล
แต่เอาเงินออกไม่ได้ เขมรไม่ให้ออกมา ก็นั่งพิจารณาถึงภรรยาที่แผ่เมตตาให้
เห็นภรรยาทุกวัน ทำให้เกิดปัญญา จึงรับขายบริษัท เพราะอยากส่งเงินมา
ให้ภรรยาบ้าง เขมรก็ไม่ยอมให้ส่งเงินผ่านธนาคาร เลยขายบริษัททั้งหมดให้
ญี่ปุ่นไป เอาเงินดอลลาร์ที่เมืองกัมพูชา พอขายได้แล้วทำยังไงถึงจะกลับได้
เขมรต้องตรวจด่าน ภรรยานี้ก็แผ่เมตตาออกไปขอให้สามีปลอดภัยมีโชคมีชัย
เท่านั้นเอง เลยก็เกิดปัญญาขึ้นมาเอาเงินห่อสามสี่ชั้น ใส่กระเช้าแล้วสอดฝัก
บ้าง ขนมบ้างอยู่ข้างนอก เงินดอลลาร์ยัด ๆ ไป จ้างคนเขมรหามเอามาส่ง
เสียงออกขายแดนมาได้ ถึงบ้านสกลนคร

พ่อแม่เห็นว่าฝีมือมาก กลับมาก็เลี้ยงลูกอย่างดีตลอดมา แล้วเงินที่
ได้มากก็สร้างบ้าน ซื้อที่ดินไว้ แล้วทำบ้านจัดสรรขึ้นมา รวยเลย ก็รำลือถึง
สกลนคร หนองคาย เขาได้เอาของมาถวายมากมายก่ายกอง อาตมาถามว่า
เป็นไง สามีตอบว่า ลำบากจริง ๆ หลวงพ่อ นี่ผมมาแทบจะกราบเท้าภรรยาเลย

ว่าลำบากจริง ๆ ภรรยาเลยบอกว่าอุตุส่าห์เลี้ยงลูกให้ได้ดี แล้วก็นั่งกรรมฐาน
แผ่เมตตาที่วัดหลวงพ่อนี้ตลอด

อาตมาจึงได้ตั้งตำราขึ้นมา จิตไม่สงบมี ๘ จิตไม่มีสมาธิมี ๗ ทำ
ยังไงมันก็ไม่เกิด แต่วุ่นวาย ยิ่งนั่งยิ่งวุ่นวายทำให้เบื่อหน่ายในการนั่งสมาธิ
ทำให้นี้ออกจากสมาธิไปเลย แล้ววุ่นวายใจใหญ่ กำหนดไม่ได้ ก็หอบเสื้อ
กลับบ้าน พระอาจารย์ที่เขาสอนบอกไว้ว่าได้ญาณหอบเสื้อแล้ว เตรียมจะ
สำเร็จมรรคผลแล้ว เลยต้องไปตามตัวมาใหม่ เขาก็ไม่มาแล้ว นี่อาจารย์ต้อง
ดูลูกศิษย์ อย่าให้หนีออกไปได้ เพราะแสดงว่าทำผิดพลาดแล้ว ทำผิดพลาดต้อง
ตั้งตัวไว้ก่อน ให้ทำให้ถูกให้ได้ ถ้าทำถูกแล้วก็ปล่อยกลับไป จะเรียกว่าญาณ
หอบเสื้อได้ไง มาแต่งตำราเกินของพระพุทธเจ้า ไปเพิ่มเติมของพระพุทธเจ้า
ได้ไง ขอฝากพี่น้องทุกคนไว้ด้วย นี่แหละจิตไม่สงบ จิตไม่เป็นสมาธิเพราะตาม
ที่กล่าวมาเช่นเดียวกัน

ครอบครัวยุคใหม่มีปัญหาหนีปัญหา

คนชอบสร้างปัญหา วิธีแก้ปัญหามีอยู่ทางเดียว แก้ตรงนั้นทันที ไม่
ใช้หลบปัญหา ไม่ใช่หนีไปฟังเพลง หนีไปเที่ยว นั่นเป็นการหลบปัญหาไป
ชั่วคราวใช่หรือไม่ **ต้องรู้ปัญหาและแก้ปัญหให้ได้ปัจจุบัน** อย่าหนีปัญหา
อย่าทิ้งปัญหา เช่น ปัญหาครอบครัว สามีภรรยาตีกัน ทะเลาะกันต้องแก้ที่จุด
นั้น อย่าไปแก้ที่อื่นไม่ได้ จะไปแก้ด้วยการหนีออกจากบ้านไม่ได้

ถ้าโยมเป็นสามี เกิดปัญหาในบ้าน อย่าหนี ปัญหาเรื่องภรรยาต้อง

ชี้แจงกันให้เข้าใจ อย่าหนีปัญหา อย่าทิ้งปัญหา ฝากไว้ให้ลูกเป็นปมด้อย
ต้องแก้ปัญหาปัจจุบัน ต้องสู้ปัญหา อย่าหนีปัญหา ถึงจะแก้ได้ ถ้าหนีปัญหา
ทิ้งปัญหา เป็นการสร้างปัญหาเพิ่มขึ้น จะเสียใจต่อภายหลัง ถ้าโยมทำอย่าง
ที่อาตมาพูดได้ จะไม่มีปัญหาต่อไป ธรรมเนียมเป็นการแก้ปัญหาได้ดีมาก ด้วย
การกำหนดจิตตั้งสติด้วยการแก้ปัญหา อย่าทิ้งปัญหา อย่าทิ้งสติสัมปชัญญะ

สวดมนต์ ทำกรรมฐาน มีสติจะรู้ว่ามีชีวิตจริง

คุณนายละม้ายกับสามี มาเข้าวัดทำบุญที่วัดอัมพวันก็ไม่กี่ปี อาตมา ก็ชี้แจงชักจูงให้คุณนายนั่งกรรมฐาน เดินจงกรม-ชวายเป็นชวาทน ห้อยช้อย เพราะว่าคุณวาทสามีทำแล้ว แต่คุณนายพอลงมือปฏิบัติก็ทำไม่ได้ ขวาทน ห้อยช้อยเป็นชวาทน พองหนอ-ยุบหนอ ก็กำหนดไม่ได้ อาตมาก็มาคิดหาอุบาย ที่จะสงเคราะห์คุณนายให้ทำได้ สงสารคนประเภทนี้ อยากจะทำนุกรรม แต่ทำ ไม่ได้ เดินจงกรมก็เซ

วันหนึ่งแกก็มาทักถามว่า “หลวงพ่อดีใจไหม ฉันทำกรรมฐาน ไม่ได้แน่ อยากจะสวดมนต์” อาตมาก็เลยบอกว่า “โยมจะท่องได้หรือ อ่าน หนังสือไม่ออก” แกก็บอกว่า “ฉันจะให้ลูกสอน” อาตมานึกได้ข้อหนึ่ง ต้อง ให้คุณนายสวด พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณเพื่อเป็นอุบาย นึกเข้าแม่ละม้าย ท่องได้ ลูกสอนวันละตัวสองตัวท่องได้หมด ก็สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ พอจบแล้วก็หันมาเอาพุทธคุณอย่างเดียว ให้สวดเท่า อายุเกินกว่า ๑ เกิดยึดมั่นสติดี ก็สวดนุกรรม ทุกวัน ๆ จนสบายใจ ญาณวิเศษ เข้าสู่สติสัมปชัญญะ “สติมา” มันเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติของแกอีก ก็ทำให้เกิด สติดีขึ้น พอสติดีขึ้น แกก็มาเล่าอะไรแปลก ๆ ให้ฟัง บอกว่า “ฉันสวดได้หมด แล้ว แล้วมันคล่องแคล่วในใจ” พอให้เดินจงกรมก็เดินได้เพราะสติดีเสียอย่าง แล้วบอกว่าพองหนอ ยุบหนอได้ไหม ก็กำหนดได้อีกเหมือนกัน และคล่องได้ จากสวดมนต์ อันนี้เป็นไปได้เหมือนกัน

แล้ววันหนึ่งมาถามอาตมาว่า หลวงพ่อทำอะไรจึงรู้ทางใน สามี โทกเก่ง อยากจะจับนุกรรม หลวงพ่อบอกว่ามีสติดีทำอะไร? เลยอาตมาก็

ใช้ดูบายจะบอกตามตรงไม่ได้ เธออยากนั่งทางในให้รู้ว่าสามีชื่อสัตย์ต่อฉันไหม มันสังหรณ์ในใจแล้วว่า สามีไม่ซื่อตรงต่อภรรยา อาตมาก็บอกว่า สวดใหญ่เลย สวดให้ได้ ๑๐๘ จบ แล้วนั่งสมาธิ ฟองหนอยุบหนอยกฟองไปได้ พอสวดและนั่งสมาธิ แบบนี้จิตก็เข้าสู่ภาวะ “สติดี” นั่นเอง ไม่ใช่สวดพุทธคุณแล้วก็จะขลังเสกอะไรได้

ต่อมาวันหนึ่ง นาวาตรีวาท ผู้สามีก็บอกภรรยาว่า จะไปเก็บค่าเช่านาที่ทางเหนือ แล้วหายไปเลย ๓-๔ วัน คุณนายมาที่นั่นถามว่า หลวงพ่อบอกชี้ว่าจะให้ทำอย่างไร ก็เลยบอกว่า สวดมนต์เข้า แล้วนั่งสมาธิ ก็เกิดขลัง สติเป็นตัวบอก ไม่ใช่ตาทิพย์ไปไหนเห็นที่ไหนหรอก คุณนายละม้ายก็เริ่มเข้านั่งสวดที่ห้องพระ ที่แรกก็สวดเท่าอายุ อายุ ๕๐ กว่าไปแล้ว อาตมาก็บอกว่า โยมเอาอย่างนี้ มีไม้ขีดไหมเอาไม้ขีดมานับเข้า อายุเท่าไร อายุ ๕๕ สวด ๕๖ ถ้าอายุ ๕๘ สวด ๕๙ จบ แต่ให้สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ ให้จบก่อน แยกไม้ขีดมานับอยู่ในการสวดอย่างนี้ว่าเป็นได้แน่ ต่อไปนี้แยกไม้ขีดไม้ขีด แยกนี้ในใจก็ว่าได้ครบเลย ว่าได้คล่องแคล่วว่องไว และเดินจงกรมได้เอง ไม่ต้องสอนเลย ตอนเราสอนทำไม่ได้ สติไม่ดี **ถ้าสติดีแล้วเดินได้เองโดยอัตโนมัติ**

ในที่สุดก็เกิดได้ว่า วันนั้นสวดมนต์ดีและนั่งสมาธิหน้าพระ แล้วก็นึกในใจ ถามเอง ตอบเอง

ถามว่า “นายวาทเขาไปไหน” “เขาไปจริงไหม” สติบอกว่า “ไปที่ไหนเล่ามาที่ท่าวัง เอาเงินให้ผู้หญิงไป ๒๐๐ บาท แล้วกินข้าวบ้านโน้นบ้านนี้” **สติ-บอกเป็นช่องไป**

ตอนเข้านาวาตรีวาทมาแล้ว จะรีบไปทำงาน พอแต่งตัวเสร็จ คุณนาย

ละม้ายบอกว่า “นี่คุณมานี่ได้ยว ไปไหนมาเมื่อวาน” คุณนายก็เริ่มออกแซกเลย “นี่เมื่อวานกินข้าวบ้านโน้นใช่ไหม”

“แล้วคุณเอาสตางค์ไปให้ใครคนนั้นใช่ไหม” คุณวาทสามีก็นึกอยู่ในใจ ต้องไปต่อว่าหลวงพ่อดัดอัมพวัน เป็นหมอดูให้ภรรยาจึงบอกได้อย่างนี้

สติที่มันบอกเหตุการณ์ชนิดนี้ เรียกว่าปัญญา นี่มันเกิดทั้งทางโลกทางธรรมควบคู่กันไป คุณนายละม้ายโดยที่ไม่รู้หนังสือ โดยที่ไม่รู้อะไรเลย แล้วก็จริงด้วย พอตอนเย็นนาวาตรีวาท ขับรถมาต่อว่าอาตมาใหญ่ บอกว่าหลวงพ่อบอกอะไรกับแม่บ้านผมว่า ผมไปบ้านโน้นบ้านนี้ เอาสตางค์ไปให้เขา ผมสงสัยหลวงพ่อดัดอาตมาก็เลยบอกว่า ยังไม่เจอกันเลย ไม่ได้บอกแน่นอน เขาก็เชื้ออาตมาเพราะไม่เคยโกหกใคร แล้วเขาก็กลับไป แล้วก็คิดว่า ภรรยาเราไปให้เจ้าเข้าทรงที่ไหนถึงได้รู้เหตุการณ์ได้ชัดเจนอย่างตาเห็น

อีกวันหนึ่งก็บอกกับคุณนาย “ผมจะไปเก็บค่าเช่านา” คุณนายก็บอกว่า “ตามสบาย แล้วเอาเงินมาให้ได้” ปรากฏว่าก็ไม่ได้ไปอีก ตอนแรกก็ตั้งใจจะไปเก็บค่าเช่านา แต่ที่นี้มาถึงทำวู้งก็บอกว่าข้าวยังไม่ได้ตวง ไปก็เสียเวลาเลยไปกินข้าวบ้านเก่าอีก เอาเงินไปให้ผู้หญิงอีก เป็นแม่ม้าย แม่ละม้ายก็นั่งสมาธิ พอนั่งสมาธิเสร็จแล้ว “ก็ถามหน้อยเถอะสติเฮ้ย นายวาทเขาไปไหน” “ไปบ้านเก่าอีกแล้ว” สติบอกอย่างนั้น แม่ละม้ายรู้หมด พอกลับมายังไม่ทันขึ้นบันได ยังไม่ทันจะแต่งตัวไปทำงาน “นี่คุณเอาเงินไปให้เขาอีกแล้ว”

สามีบอกว่า “เดี๋ยวค่อยคุยกัน ผมไปทำงานก่อน” พอกลับมาแล้วอารมณ์ดีแล้วก็คุยกัน “ถามจริง ๆ เถอะ รู้ได้อย่างไร” คุณนายละม้ายด่าเก่ง แต่พอเจริญสติแล้วไม่ด่าไม่ว่า แต่พูดในแต่ละคำให้เจ็บในทรวง ให้สามีกลับ

ไปคิดเอาเอง บอกว่า “พุทธคุณรู้ว่าคุณไปกินข้าวบ้านใคร เอาสวดไปให้แม่มา้ย ชอบเขาหรือไง จะได้ยกให้เลย ดิฉันไม่อยากได้แล้ว” นาวาตรีวาทก็เลยตั้งใจว่า อำนาจธรรมะสามารถจะรู้ได้ละเอียดนี้ละหนอ เลยทำให้นาวาตรีวาท ละได้ทันที ไม่ไปบ้านผู้หญิงอีกต่อไป

หญิงสองร่างนางสองชาติ (ความรักที่ไม่เสื่อมคลาย)

หญิงสองร่างนางสองชาติ เป็นเรื่องราวของตาปูนที่รักภรรยาไม่เสื่อมคลาย แม้นางสะอั้งซึ่งเป็นภรรยาจะมีจิตใจบาปหยาบช้า ลักษณะ จนกระทั่งเสียชีวิตไปตกนรกอย่างไร ตาปูนก็ยังรัก หมั่นทำบุญกุศลอุทิศไปให้ภรรยาอยู่เสมอ นางสะอั้งเกิดคลอดบุตรตายทั้งกลมคานา ตายแล้ว ตาปูนก็จัดงานศพนางสะอั้งแล้วว่า รู้หมดไปตกนรก ๑๐๐ ปี เวลาถึงวันโกนวันพระ มีพระมาลัยมาโปรดส่งสอนในวันพระ แล้วในเมืองนรกเขาให้สวดมนต์ไหว้พระ นางสะอั้งไม่เคยสวดได้เมื่อตอนอยู่ในภพมนุษย์ นางสะอั้งสวดได้หมด ทำวัตรเข้าเย็น พระมาลัยไปโปรด เทศน์เรื่องกรรมในโลกของนรกนั้น ในภพนั้นได้สวดมนต์ไหว้พระเจริญวิปัสสนากรรมฐานเหมือนกันสอนอย่างนั้น

กล่าวถึงภพมนุษย์ ตาปูนก็คิดถึงลูกเมีย เมื่อนวดข้าวเสร็จเรียบร้อยก็ขายส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งก็เอามาทำพระเจดีย์ทรายข้าวเปลือกอุทิศส่วนกุศลให้แม่สะอั้งศรีภรรยาของตน พออุทิศส่วนกุศลให้แล้วก็ได้ความว่าในโลกเมื่อนรกนั้นได้อภัยโทษ นางสะอั้งได้ทำคุณงามความดีสวดมนต์ไหว้พระในเมืองนรกคงจะเป็นยมบาลบอกเหตุการณ์ให้นางสะอั้งฟังว่า สามีนางเธอได้เอาข้าวที่

ร่วมงานกัน เอมาก่อพระเจดีย์ทรายข้าวเปลือกในวัด และอุทิศส่วนกุศลมาให้เธอ ก็ขอให้อภัยโทษเธอ ๒๐ ปี เหลือ ๘๐ ปี

ต่อมานายปุ่น เห็นเรือนหอคิดถึงภรรยาทุกวัน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องการเอาเรือนหอไปถวายวัด เอาไปปลุกกุฏิเป็นทรงไทยต่อไปตามลำดับ สมภารเจ้าวัดก็เห็นด้วย นายปุ่นก็สร้างกุฏิ เมื่อเสร็จแล้วก็ฉลองกันใหญ่ มีหมอลำและมีหนังตะลุง ๒ อย่าง ฉลองวันไหนรู้หมด ฉลองเสร็จแล้วก็ถวายเป็นการสงฆ์ ให้แก่พระสงฆ์ทุกสารทิศทั้งที่มาจากทิศใดก็ตาม ถวายเป็นสังฆทาน อุทิศแด่พระสงฆ์ เรียบร้อยแล้วก็อุทิศส่วนกุศลให้แก่ภรรยาของตน ก็ได้ลดอภัยโทษอีก ๒๐ ปี เหลือ ๖๐ ปี นายปุ่นคิดว่าลูกก็โตแล้ว พ่อจะบวชในพระศาสนา บวชเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ภรรยาของตนต่อไป

ศึกษาเล่าเรียนแล้วก็แต่งงานใหม่ ก็ได้ปรึกษาสมภาร สมภารก็ว่า ไม่ต้องสวดปาติโมกข์หรอก เคยสวดปาติโมกข์ได้ บวชแล้วก็ให้ถืออุตุคงวัตรปฏิบัติ ฉ้นข้าวเวลาเดียวอยู่ในป่าช้า เจริญวิปัสสนากรรมฐานเป็นการอุทิศส่วนกุศลให้แก่ภรรยาของตนต่อไป ตาปุ่นก็ได้บวชในพระศาสนาอยู่ ๑ พรรษาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน อโหสิกรรม และอุทิศส่วนกุศลให้ภรรยา ก็ไม่ได้ทราบภรรยาไปตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ประการใด พอออกพรรษาก็กราบลาสมภารศึกษาเล่าเรียนไปแล้วไปแต่งงานกับภรรยาใหม่ต่อไป

เมื่อสึกไปแล้วกุศลผลบุญก็ไปถึงแม่สะอั้งในเมืองนรกยมบาลก็ให้อภัยโทษอีก ๔๐ ปี บอกว่าสามีของเธอได้บวชในพระศาสนา ได้เจริญวิปัสสนากรรมฐานอุทิศส่วนกุศลมาขอให้ อภัยโทษ ๔๐ ปี เหลือ ๒๐ ปี ให้อภัยไม่ได้ ๒๐ ปีนี้ เพราะเธอมีโทษหนึ่ง ลักทองแล้วโยนความผิดไปให้คนอื่น สอง ที่บาปหนักคือ ลักข้าว ให้อภัยไม่ได้ เธอจะเอาอย่างนี้ไหม ก็เห็นว่าเธอมีคุณ

งามความดีสวดมนต์ไหว้พระ เป็นหัวหน้าในเมืองนรกเจริญกรรมฐาน ในที่สุดจะให้กลับไปอยู่เมืองมนุษย์ ๒๐ ปี ไปใช้หนี้ผัว และจะต้องไม่กลับมาที่นี่ แต่ให้สัญญาว่าจะต้องรักษาอุโบสถทุกวันพระ ทำได้หรือไม่ ประการที่สองจะต้องไปสร้างกุฏิกรรมฐานเงิน ๑ ชั่ง ไม่เกินไม่ขาดเพื่ออุทิศส่วนกุศลมิฉะนั้น จะต้องกลับมาเมืองนรกอีก อย่างนี้นางก็รับปาก

ก็มาเกิดใกล้บ้านตาปูน ประมาณ ๒ กิโลเมตร ๗ มาเกิดเป็นลูกตาแป๊ะ แก่ อยู่คนละตำบล แต่รู้จักกัน แป๊ะแก่ได้ภรรยา มา ๑๕ ปี ไม่มีบุตร ภรรยาสาว แต่ผัวก็ ๕๐ กว่าแล้ว แต่เกิดมาไม่มีบุตรตอน ๑๕ ปีผ่านไป บุตรนั้นได้แก่นางสะอึ่งนั่นเอง นางสะอึ่งคนเดิมรูปร่างเหมือนยักษ์ชะมูขี้มีไฟขี่แมลงวันเม็ดบ๊องเร่อ แล้วจอนตัดทัด โบหุดำปี นุ่งผ้าโจงกระเบน ผอมเกร็ง อาตมารู้ เพราะดูรูปที่เขาแต่งงานกับตาปูน

เมื่อเป็นเช่นนี้ พอ ๑๑ ปีผ่าน ก็รำลึกชาติได้ว่า เตี่ยหนูไม่ใช่ลูกนะ ฉันนี้เป็นนางสะอึ่งภรรยาตาปูน ตำบลโน้น เตี่ยก็ยังงักงักก็ไปปรึกษาตำบลโน้น ตำบลนี้ เอาอย่างนี้ให้มันลืมเรื่องเสียว่าจะจริงเท็จยังไงไม่ทราบ ก็เอาไขหลวงรัง ไข่ที่ตายโคม ไข่ข้าวเอามาต้มให้กินมันก็ไม่ลืม พออายุถึง ๑๕ ปีแล้วให้พาไปบ้านตาปูน เตี่ยอดรันทดไม่ได้ก็พาไป อายุ ๑๕ ปีแล้ว รูปร่างสวยขาว เพราะเป็นลูกเจ๊ก แต่วิญญาณของนางสะอึ่งคนเดิม พอไปถึงบ้านตาปูน ก็ถามว่าพี่ปูนจำฉันได้มั๊ย ตาปูนก็อายุ ๗๘ แล้ว ฉันสะอึ่งยังงါเฒ่า ตาปูนเข้าใจผิดคิดว่าไอ้ตาแป๊ะนี่คงจะเลี่ยมสอนลูก ให้ว่าเป็นนางสะอึ่งจะมาเอาสมบัติเพราะตาปูนแกรวย ตาแป๊ะแก่ก็ไม่ใช่คนรวย พอมีพอใช้ มีอาชีพทางแลกข้าวขายโซห่วย ก็เล่าให้ฟัง ตาปูนก็ไม่ยอมรับเชื่อ พี่ปูนจำได้มั๊ยว่าตอนอยู่กับพี่ปูน มาตอนบวชหลาน ฉันนี้เป็นคนลักทอง แล้วไปโทษหลาน ข้อเท็จจริงฉันเป็นคน

เอา เพิ่งมารู้ความจริงในชาตินี้ ยังไม่เชื่ออาจเป็นการเสแสร้งแกล้งเล่นก็ได้

เรื่องที่ ๒ เล่าต่อไปว่า “พี่ปุ่นตอนที่ฉันออกลูกตายทั้งกลมนั้น ฉันไปตกนรกอยู่ตั้ง ๑๐๐ ปี พี่ปุ่นเอาข้าวไปถวายวัด ก่อพระเจดีย์ทรายข้าวเปลือก ฉันก็ได้ลดโทษมาตามลำดับ นอกเหนือจากนั้นก็เอาเรือนหอไปถวายวัด ฉันก็รู้ในตอนที่เท่านั้นได้อุทิศส่วนกุศล ยังมีหมอลำและหนังตะลุงในวันนั้น

เรื่องต่อไป พี่ปุ่นได้บวชในพระศาสนา ฉันก็ได้รับส่วนบุญกุศล ลดโทษไปตามลำดับดังที่กล่าวแล้ว นอกเหนือจากนั้น ที่ฉันมาเกิดใหม่นี้ได้ลดโทษานุโทษมาแล้ว แต่ ๒๐ ปี ลดไม่ได้เนื่องจากสร้างบาปลักทอง ลักข้าวให้อภัยโทษไม่ได้ ฉันก็ต้องกลับมาอยู่กะพี่ปุ่นต่อไป แล้วได้สัญญากับทางนรกมาว่า ให้รักษาอุโบสถทุกวันพระ สวดมนต์ไม่ขาดและต้องไปสร้างกุฏิกรรมฐานด้วยเงินหนึ่งซัง”

ตาปุ่นรับฟังเฉย ๆ ยังเชื่อแน่ว่าไม่ได้ แม้จะอิงในร่างใหม่จึงถามต่อไปว่า “พี่ปุ่น ทองหมั้นของฉันยังอยู่มั๊ย”

“ทองอะไร”

“มีสายสะพาย ๒ เส้น หนักเส้นละ ๘ บาท”

ตาปุ่นก็นึกไม่ออก ไม่ทราบว่ายังอยู่มั๊ย แต่มันไม่มีแล้วบัดนี้ จำความไม่ได้

นางสะอึกก็เล่าต่อไปว่า “พี่ปุ่นโรงนาอยู่อยู่มั๊ย”

“โรงนาไม่มีอยู่แล้ว เพราะนาที่แบ่งให้ลูกเขาหมดแล้ว มีเขยมีสะใภ้ไปหมดแล้ว”

นางสะอึกบอกว่าจำได้เลา ๆ “ต้นกระทุ่มมีมั๊ย”

“ยังอยู่” ก็พากันออกไปที่นาเดินออกไปที่นาหลายกิโล จ้างเขาชุด

ในที่สุดได้สร้อยคืนมา ๒ เส้น หนักเส้นละ ๘ บาท ตาปูนจึงยอมรับว่าเป็นนางสะอึ่งจริง ในที่สุดก็ไม่กลับไปอยู่กะเตี้ยแม่ อยู่กะตาปูนต่อไป

แม่สะอึ่งก็เล่าความให้อาตมาฟังว่า ๓ คนอยู่ด้วยกัน ภรรยาใหม่ อายุ ๗๒ สามมี ๗๘ ก็ปรึกษาปรองดองกันว่า ฉันรับค้ำนั้สัญญาจะต้องไปสร้างกุฏิกรรมฐานให้ได้ สามคนนี้ก็เดินทางไปหาทางสร้างกุฏิกรรมฐาน เอาสร้อยไปด้วย ไปปากน้ำโพ ลงเรือแดงจากปากน้ำโพ มากรุงเทพฯ แสงสว่างที่ไหน มีสำนักกรรมฐานก็ให้เทวดาสนใจดลบันดาลสามคนนั้น ก็ลงเรือแดงมาขึ้นที่สิงห์บุรี อาตมาก็มาอยู่ที่วัดนี้ เขาก็ไปถามชาวตลาดว่า ที่ไหนเป็นสำนักวิปัสสนา มีมัย จังหวัดสิงห์บุรีนี้ เลยพอดีไปเจอเอาญาติของโยมสุนหาบของไปขาย เขาก็เลยเล่าว่า อาตมาได้ย้ายไปเป็นเจ้าอาวาสที่วัดอัมพวันแล้ว ลองเดินทางไปถามดูว่าจะสร้างกุฏิกรรมฐานมัย เห็นท่านสอนกรรมฐานมาช้านาน เลยสามคนก็ลงเรือเมล็ดต่อนั้นก็มาขึ้นที่หน้าวัด ก็เดินเข้ามาหาอาตมาเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง

อาตมาก็ตกใจข้อไหนรู้มัย ว่าไปลักข้าว อาตมานี้ตัวลักข้าวมากกว่า ยายสะอึ่งอีกมันตกใจตอนเป็นเด็กเวลาโรงเรียนปิดอย่าลืมหาตมาไปกะยายแม่ ยายแม่เป็นหมอดำแยแเก่า ถามว่าบ้าเก็บข้าวตกได้วันละเท่าไร ได้วันละกระปึก แล้วเอ็งได้เท่าไร ผมได้วันละ ๑๐ กว่าถัง เอ็งทำไมเก็บได้มากนัก ก็ย้ายไปเชอทำไมที่เป็นฟอนนี่ก็ใส่กระสอบเข้าชิ แล้วที่เขานวดไว้กลางทุ่งก็ใส่กระสอบเลย นี่ลักอย่างนี้ ลักมากกว่ายายสะอึ่งอีก ถ้าหน้าข้าวต้องออกอย่างนี้ ตกใจแต่ไม่พูดอะไร

นางสะอึ่งมีประโยชน์ที่โบสถ์เก่าเวลาพระทำวัตรเขาเข้าไปด้วย มาค้างหลายคืน โยโส ภควา สวดมนต์ทำวัตรเข้าเย็นได้ทั้งหมดดีกว่าพระ ได้มาจาก

เมืองนรก ตอนนั้นอายุ ๑๖ ปีแล้ว ตาปูน ๗๘ อาตมายังเยาว์เลย นี่จะต้องอยู่กะตา แก่ทำไมไม่อยู่กะหนุ่มดีกว่าเข้าทำกว่า เพราะรูปร่างสวย มารยาทดี เปลี่ยนแปลงตามสภาพ

ก็แม่จะต้องได้สร้างกุฏิกรรมฐานข้างโบสถ์เป็นหลังแรก เขาบอกว่าสร้างแล้วต้องมีน้ำหล่อไม่ให้มดขึ้น อาตมาก็ทำเป็นน้ำหล่อเดี๋ยวน้ำมาแปลงใหม่ สร้างเป็นหลังแรกของวัดนี้ สร้างเสร็จครบ ๘๐ บาทพอดี บ้านทายกซื้อโยมเล็ก สุขสายพงศ์ ปีเดียวกะตาปูนอายุ ๗๘ ต้องมาพักบ้านนี้อาศัยข้าวบ้านนี้ทาน ตอนนั้นโรงครัวไม่มี บ้านอยู่ข้างวัด เริ่มทำกุฏิกรรมฐานหมดเงิน ๘๐ บาทพอดี ไม่เกิน ไม่ขาด

ในเวลาต่อมา พอสร้างเสร็จเขาก็กลับบ้าน กลับไปแล้วอาตมาตามไปดูบ้าน ทองก็ได้เห็นขอจับดูด้วย หลังจากนั้น ตาปูนเริ่มเป็นอัมพาต ต้องป้อนข้าวป้อนน้ำ เช็ดกัน ก็ได้นางสะอึ่งปรนนิบัติ เมียใหม่ก็ไม่ได้ทำอะไร อยู่คนละหลัง ก็ปฏิบัติได้อย่างดีมาก ทั้ง ๆ ที่สาว กะตาแก่คนนี้ แม่สะอึ่งอีก ๔ ปี ครบ ๒๐ ปีตามสัญญาในเมืองมนุษย์

อาตมาก็ติดตามผลสรุปแล้วได้ความว่าพออายุ ๒๐ ปีพอดี ตาปูนยังไม่ตาย เป็นอัมพาต นางสะอึ่งก็ปฏิบัติเรียบร้อย ดีทุกอย่าง พอถึงวันนั้นทำกับข้าวไปวัด พอเสร็จแล้ว นางสะอึ่งก็ฟุบลงไปตายคาที่อายุ ๒๐ ปีบริบูรณ์ อาตมายังไปเผา

เรื่องนี้เป็นความจริง พอนางสะอึ่งตาย ตาปูนก็ ๘๐ กว่าปีแล้ว เผานางสะอึ่งเรียบร้อยก็ตาปูนตาย อีก ๒ ปี เมียใหม่ก็ตายหมด บัดนี้บ้านก็แยกย้ายกันไป เมื่อเร็ว ๆ นี้ อาตมาไปเทศน์ที่ตำบลท่าตะโก ยังมีคนยังรับรู้อยู่อีกคน อายุ ๙๑ ปี เจ้าคณะอำเภอเก่า พระครูนิพนธ์ธรรมคุด ท่านเป็นเจ้าคุณ ท่านก็

มรณภาพไปนานแล้ว

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นได้ว่า หญิง ๒ ร่าง นาง ๒ ซาติ บาปกรรมหนักหนา แล้วเมืองนรกก็มีการสดมภ์ให้พระ นางสะอื้นก็ถึงแก่ความตายตามสัญญา ๒๐ ปีพอดี วัดนี้ก็ได้กฎีกกรรมฐานของแม่สะอื้น อาตมาก็กลัวเกรงไปว่า บาปกรรมจะติดพันมา เดี่ยวจะให้ภัยโทษไม่ได้เลยสร้างกฎีกกรรมฐานเป็นการใหญ่ สร้างเป็นห้องแถวให้ท่านพัก

ตัวอย่างกรรมฐานแก้ปัญหการรยาดำสำมิ

อาตมาเคยแก้สองสามีภรรยาที่วัดนี้ะ ภรรยาบอกว่ ไปด่ำสำมิว่ “ไอ้เหี้ย ไอ้เหี้ย” หรือ “อาเฮีย อาเฮีย” ด่ำอยู่ทุกวัน แล้วสามีก็ไม่วู้จะแก้ไยว่ ก็กลุ้มใจตลอดมา อาตมาเลยสงสารเขา เลยบอกให้สามีมานั่งกรรมฐานเถอะ สามีก็พักร้อนมา ๑๐ วัน มานั่งกรรมฐานที่วัดนี้ นั่งเจริญกรรมฐานจิตใจก็เป็นกุศลเลยแผ่เมตตาให้ภรรยา ภรรยาจะได้รับหรือไม่ว่ก็ตามใจ ก็ได้อปญญาไปแก้ภรรยาให้เป็นคนดีได้

นี่แหละกรรมฐานแก้ปัญหา แก้กรรมได้ ภรรยาคนนี้ดูมาก สามีต้องเป็นเปี้ยล่าง ด่ำอาเฮียทุกวัน ทำไม่ว่ดีก็อาเฮีย อาเฮีย ด่ำทุกวัน แต่สามีก็ยี้มไม่วู้จะแก้ไยว่ ทำไยว่ไรหนอ จึงจะแก้ภรรยาเรียกอาเฮียสักที ให้เรียกคุณพ่อสักหน่อย เพราะเราไม่ว่ใช่คนจีนจะมาเรียกอาเฮียทำไม่ว่ ก็ควรจะเรียกคุณพีนะ สามีก็เลยมานั่งกรรมฐาน สามีเป็นคนซื่อ มีความรู้ถึงปริญญาโทเป็นคนไม่ว่อยากจะเถียงใคร ภรรยาก็ซ่มเลยเรียกอาเฮียทุกวัน เลยสามีได้

กรรมะ แม่เมตตาให้ภรรยาเป็นคนดีให้ได้

แล้วโยมนี่ก็กลับไป ภรรยาก็ว่า “เป็นไงได้สวรรค์ ได้นิพพานมาเท่าไร
เล่าให้ฟังซิ” สามีก็ก้มและสวดมนต์แม่เมตตา

อยู่มาวันหนึ่ง สามีเป็นสี ๗ ไปประชุม กลับมาก็ดึกเพราะไปแวะบ้าน
เพื่อน ภรรยาก็หาว่าสามีไปชู้แซ เอาเลยถกเขมร เลยด่า “ไอ้เฮีย อาเฮีย มา
จนดึกจนดี่สอง”

สามีได้ปัญญาจากกรรมฐาน ปัญญาออกมาบอกว่า “นี่เธอนั่งเฉย ๆ
ฉันจะพูดอะไรให้เธอฟังนะเธอละ”

“เฮ้อ! พูดมา อาเฮีย พูดมา พูดมา ไม่อยากฟัง”

นั่นแน่ยายคนนี้สวยชะด้วย มีไฟ ฝึ ขี้แมลงวันเหมือนนางพันธุรัตน์
อาตมาเห็นก็ชื่นใจ แหม! ถ้าเป็นสาว ๆ ก็ไปขอแล้ว นี่แก่ซะแล้ว เลยสามี
ใจดีแม่เมตตาบอก “น้อง เธอได้สามีกี่ดีมาก เป็นมนุษย์จิตใจสะอาดบริสุทธิ์
อยู่กันมาจนมีลูกสามคน แล้วเธอก็นิสัยดี ลูกก็โตแล้ว เรียนก็เข้ามหาวิทยาลัย
แล้วใยเธอตอนนี้นิสัยเลวเล่า”

“นิสัยเลวอย่างไร อาเฮีย ๆ”

“พีโอเอ้ย! น้องเอ้ย ค่อย ๆ พูดกันเถอะ วันนี้พี่จะขอตัดสินใจ เอา
หละไม่เป็นไร เมื่อก่อนเธอได้ผัวเป็นมนุษย์ แต่เธอนิสัยไม่ดี ตั้งแต่เดี๋ยวนี เลีย
ใจด้วย เธอเลิกมีผัวมนุษย์แล้วหรือ ถึงไปเอาหี้ยมาทำผัวซะได้”

เลยเก็บกระเป๋าเดินทางขึ้นรถแท็กซี่ “ถ้าเธอเอาหี้ยทำผัว ฉันอยู่กับ
เธอไม่ได้ ฉันไม่ใช่หี้ย ฉันเป็นมนุษย์โสกา เพราะฉันไปเจริญวิปัสสนากรรมฐาน
มา” สามีเลยขึ้นรถไปเชียงใหม่หายไป ๑๐ วัน แล้วทำไง

ฝ่ายภรรยาก็มาที่นี้ แต่อาตมาไม่คุ้นกันหรอก บอก “หลวงพ่อดะ ช่วย

ฉันเหนื่อย สามีฉันหนีไป” บอก “ช่วยไม่ได้ กลับไปก่อน ไม่สน” อีกสองวันก็มาอีก มาบ่อย ๆ

อาตมาก็นึกทำอย่างไร ต้องทำให้เซ็ด ก็บอกว่าต้องการให้ผัวกลับมา ต้องมานั่งกรรมฐาน “อย่างนั้นหรือคะหลวงพ่อ นั่งแล้วผัวจะมาไหม”

ก็ตอบว่า “มาซิเอาหัวเป็นประกัน”

มานั่งยังไม่ทันเดินจงกรมเลย เดี่ยวมาอีกแล้ว บอก “หลวงพ่อ ผัวยังไม่เห็นมาเลย” โอ้โฮ! แย่มากายคนนี้ นั่งยังไม่ทันจะพองยุบ มาถามซะแล้วว่าผัวมาไหม

นั่งไปอีกวันหนึ่ง รุ่งขึ้นก็มาแต่มีดอีกแล้ว มานั่งปฏิบัติแล้ว คื่นยันรุ่งเลย ก็เลยถามว่า นั่งปฏิบัติอย่างไร บอก “พองหนอ ยุบหนอ ผัวไปที่ไหนหนอ พองหนอ ยุบหนอ เขาว่าไปทางเชียงใหม่หนอ แล้วผัวจะกลับมาไหมหนอ” แหม! มันแย่จริง ๆ ยายคนนี้

ผลสุดท้ายก็เลยบอกว่า โยมนี้บาปมากด่าสามีนี้ โยมต้องขอโทษกรรมต่อสงฆ์ก่อน เสร็จแล้วนั่งกรรมฐานได้ดิบได้ดี ร้องให้เลยบอกคิดถึงผัว โอ้! พิโรธเอ๊ย! เราไม่น่าจ้วงจาบด่าเขาเช่นนี้เลย ตั้งแต่นั้นมาอาตมาก็รู้กัน ก็โทรศัพท์ไปบอกสามีว่ากลับได้ ๆ พอสามีกลับมาก็คื่นดี นี่เดี๋ยวนี้อยู่ด้วยกันมีลูก ๕ คนแล้ว

หนังสือแนะนำ (ฉบับครอบครัว)
ตามแนวคำสอนของ พระธรรมสังฆราชจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

ทำดีให้ลูกดู

พ่อแม่ที่ดี สร้างความดีให้ลูกดู ทำลูกให้กับหลาน
พ่อแม่ที่ดี รักลูกให้ลูกวิธี ทำความดีให้ลูกดู

เลี้ยงกายเลี้ยงใจพ่อแม่

ลูกเรายังแก่ ว่านอนสอนง่าย ไปคามาไหว
อ่อนน้อมก่อนตน ปากหวานตัวอ่อน สือเป็นหงอน
นั่นแหละ พ่อแม่มีความสุขแล้ว

สามภรรยาดูทุกผู้ดูจาก

ภรรยาเห็นใจสามี สามี
เห็นใจภรรยา ตูกันสืออะไร
ก็ทุกผู้ดูร่วมกัน
สามัคคีกันในรอบครัว รับรอง
ท่านจะอยู่กันจนกระทั่งต่างจากกัน

หนังสือสามัญกรรยาทุกยุคทุกวัย

ISBN : 978-616-90613-2-8

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มิถุนายน ๒๕๕๓

จำนวนพิมพ์ : ๗,๐๐๐ เล่ม

ราคา : ๕๙ บาท

ข้อมูลอ้างอิง : www.jarun.org

หนังสือกฎหมายกรรมา โดยพระธรรมสิงหบุราจารย์
(หลวงพ่อดำรง ฐิตธมโม)

หนังสืออนุสาสน์ปาฏิหาริย์ รวบรวมและเรียบเรียงโดย
ชินวัฒน์ รัตนเสถียร

ผู้แต่ง (ผู้รวบรวม) : ประมวล วิทย์บำรุงกุล

ผู้เรียบเรียง : วณิชฐา อีระพงศ์

คณะผู้จัดทำ : อรุณศิริ ฝาสุขธรรม, วัฒนาพร ยอดกันธา, ปาณิศา ติสโส
นิคม คงไธสง, สมศักดิ์ ชูศรีขาว, วรพงศ์ นิจจรัสกุล

ออกแบบศิลป์ : บัณฑิตา กุลบุตรดี

ออกแบบปก : เรวัต สุรเดช

ออกแบบจัดเล่ม : ธนพร ปัตตวงษ์

พิสูจน์อักษร : ชลองค์ชัย อดดกลิ่น (น.ธ.เอก, ป.ธ.๘, พธ.บ.)

ประสานงานการผลิต : PIGKELO GROUP

สร้างสรรค์ผลงานและจัดจำหน่ายโดย บริษัท กู๊ดเนสไคด์ จำกัด

๖๓๕ ซอยอนามัยงามเจริญ ๒๗ ถนนพระราม ๒ ท่าข้าม บางขุนเทียน กรุงเทพฯ ๑๐๑๕๐

มือถือ : ๐๘ ๒๔๙๙ ๒๙๘๘, ๐๘ ๑๖๙๔ ๕๖๐๘

โทร/แฟกซ์ : ๐ ๒๘๙๖ ๘๘๔๔

Website : www.fwd-goodness.com

E-mail : contact@fwd-goodness.com

หาต้องการหนังสือจำนวนมากติดต่อ

เบอร์มือถือ : ๐๘ ๒๔๙๙ ๒๙๘๘ (คุณป๊อ), ๐๘ ๑๖๙๔ ๕๖๐๘ (คุณป๊วย)

จัดพิมพ์และดูแลโดย : บริษัท รุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์ จำกัด

๑๐๖/๒๐๔ หมู่ ๔ แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

โทร : ๐ ๒๙๑๘ ๐๑๙๒-๓

แฟกซ์ : ๐ ๒๙๑๘ ๙๐๗๒

ສາມັກຮຽນຄູ່ທຸກໆຄູ່ຍາກ

บทสรุป วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้คือ เพื่อศึกษาถึงผลกระทบของสื่อสังคมออนไลน์ที่มีต่อพฤติกรรมการบริโภคของผู้บริโภคในประเทศไทย โดยมุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมการบริโภคของผู้บริโภคที่มีอายุระหว่าง 18-35 ปี ซึ่งมีความสามารถในการเข้าถึงและใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยพบว่า สื่อสังคมออนไลน์มีผลกระทบต่อพฤติกรรมการบริโภคของผู้บริโภคในประเทศไทยในหลายด้าน ทั้งในด้านพฤติกรรมการเลือกซื้อสินค้า การตัดสินใจซื้อ และการตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการ นอกจากนี้ สื่อสังคมออนไลน์ยังมีผลกระทบต่อพฤติกรรมการบริโภคของผู้บริโภคในประเทศไทยในด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร การรับรู้ถึงคุณค่าของสินค้าและบริการ และการรับรู้ถึงความเสี่ยงในการบริโภคสินค้าและบริการอีกด้วย

สำนึกธรรมาคัพภะตัณหา

ISBN 978-616-90613-2-8

9 786169 061328

ราคา บาท